

0 000253 6 165 15

TISKOVINA

Poština plačana pri pošti 1102 Ljubljana
Pošiljatelj: Salezijanski inšpektorat

DON BOSKO

januar 2020

Urednik Marko Suhoveršnik

Uredniški odbor Marko Košnik,
Janez Krnc, Tilen Mlakar,
s. Lucija Nastran, Gašper Otrin

Lektorica Jerneja Kovšca

Grafična zasnova
in priprava za tisk Bos&Graf

Izdajatelj Salezijanski inšpektorat
Založba Salve d.o.o. Ljubljana
Naklada 10.000 izvodov
Tisk Tiskarna Januš d.o.o.

Don Bosko je brezplačen.

DAROVE ZA VZDRŽEVANJE

Don Boska in za druge namene
lahko nakažete na račun

**SI56 0201 0001 1929 123
sklic 300-01**

Salezijanci, Rakovniška 6
1000 Ljubljana

NASLOV UREDNIŠTVA

DON BOSKO
Rakovniška 6
1000 Ljubljana

☎ 059 339 100

@ donbosko.revija@sdb.si

🌐 www.donbosko.si

📱 Don Bosko Slovenija

SALEZIJANSKI VESTNIK je leta
1877 ustanovil sv. Janez Bosko.

Slovenski salezijanci so leta 1904
začeli izdajati glasilo Don Bosko.
Od 1907 do 1915 je izhajal z
imenom Salezijanska poročila,
od 1916 do 1944 pa z imenom
Salezijanski vestnik. Leta 1969 je
Salezijanski vestnik nadomestil
Zvon Marije Pomočnice, nato pa
je obnovljeni Salezijanski vestnik
ponovno izhajal od 1973 do 2016.
Od leta 2017 izhaja z imenom

DON BOSKO.

Po svetu izhaja
v 132 državah,
v 66 izdajah in
v 31 jezikih.

Vezilo 2020

Mladi postajajo preroki nove
pravičnosti in človeštva, ki gre
onkraj vseh meja, človeštva,
ki ima v svetu skupni dom in
skupno prihodnost.

FOTO: NEŽA LAJEVEC

Vrhovni zbor salezijancev

~ Salezijanska družba vsakih šest
let na svetovni ravni obhaja
vrhovni zbor.

~ Pregleda pot, ki jo je v tem
obdobju naredila Družba,
načrtuje naslednje obdobje
ter izvoli novega vrhovnega
predstojnika in vrhovno vodstvo.

~ 28. vrhovni zbor bo potekal v
Valdoccu (Turin) od 16. februarja do 4. aprila 2020.

~ Na zboru sodelujejo vrhovni predstojnik s svojim
svetom, predstojniki inšpektorij in vizitatorij ter na
inšpektorialnih zborih izvoljeni delegati.

~ Iz slovenske inšpektorije se bosta zbora udeležila
inšpektor Marko Košnik in delegat Bogdan Kolar.

Don Bosko po svetu

Salezijanski
vestnik v **italijan-
skem jeziku** izhaja
od 1877, ko ga
je začel izdajati
sam don Bosko.
Izhaja mesečno
in poroča o don
Boskovi karizmi
široom sveta.

V **Južni Koreji**
izhaja z imenom
Salezijanska
družina v nakladi
11.000 izvodov.
V digitalni obliki
je dostopen na
njihovi spletni
strani
www.ibosco.net

Salezijanski
vestnik vsaka
dva meseca izide
tudi v inšpektoriji
Srednja Amerika,
ki obsega države:
Gvatemala, Sal-
vador, Honduras,
Nikaragva, Kosta-
rika in Panama.

HUDIČ SE BOJI VESELIH LJUDI

MARKO SUHOVERŠNIK, SDB
UREDNIK

Italijanski pisatelj Fabio Geda, bivši salezijski oratorijanec iz Turina, v slovenskem prostoru poznan z romanom *V morju so krokodili*, v svoji novi knjigi *Hudič se boji veselih ljudi* opisuje svoja srečanja z don Boskom in njegovim poslanstvom danes.

»Nekoč je don Bosko zapisal, da se hudič boji veselih ljudi. Zame, ki ne verjamem v nadnaravno in rad razmišljam o temah, kot so vzgoja, rast, dialog med generacijami, je hudič predaja. Predaja retoriki sovraštva in sovražniku samemu. Predaja ideji, da ima trg prav in si ne smemo predstavljati sistema razdelitve prihodkov, ki bi vsem omogočal dostojno življenje. Predaja evforiji tehnološkega preoblikovanja brez vprašanja, ali bomo mi vodili to preoblikovanje ali bo preoblikovanje vodilo nas. Predaja našim slavnim žalostnim strastem.«

Zatorej, če je res, da se hudič, ki je predaja, boji veselih ljudi, smo odrasli poklicani, da posredujemo visoka etična merila novim generacijam in jim zavestno in uravnoteženo vlivamo zaupanje v prihodnost. Zavestno in uravnoteženo. Ne plitvo ali

plehko kot veselemu pijancu ali dobremu divjaku. Zaupanje, ki izhaja iz volje, in seveda, iz zavedanja, da ne obstajajo magične rešitve; da je za dolgotrajna preoblikovanja potreben čas, da sta za prebroditev tega časa potrebna napor in vztrajnost ter da je napor in vztrajnost lažje vzdrževati, če nas je več. Da nas bo več, je potrebno skleniti zavezništva.

»Zatorej je potrebno veliko zavezništvo med generacijami, ena izmed stvari, zaradi katere danes otroci najbolj trpijo in se, obkroženi z ugaslimi odraslimi, zapirajo v strah in egoizem. Zato vstanimo. Pojdimo z njimi. Naredimo svoj del. Najprej si povrnimo zaupanje. Po nasvetu Antonia Gramscija združimo optimizem volje in pesimizem razuma, poiščimo nekaj veličastnega ali majhnega, lepega in svetega, za kar se je vredno boriti. V tem duhu stopimo na pot, v šole, in recimo našim otrokom, vnukom, učencem, vsakemu fantu ali dekletu, ki ga srečamo: Če si ti dobro, potem sem tudi jaz dobro.«

Zanje moramo biti pripravljeni celo pogledati hudiču v oči. In se mu režati v obraz.

POLITIKA OČENAŠA

Vezilo vrhovnega predstojnika za leto 2020

ÁNGEL FERNÁNDEZ ARTIME, SDB
VRHOVNI PREDSTOJNIK SALEZIJANCEV

Če ima kdo izmed vas sto ovac in se ena izgubi, kaj bo storil? Ali ne bo devetindevetdeset drugih pustil na varnem in šel iskat tisto, ki se je izgubila, dokler je ne najde?

DON BOSKOV ČAS ...

V don Boskovem času je po mestih tavalo veliko izgubljenih ovac. Prijatelj Jožef Caffasso mu je dejal: »Pojdi in se razglej na okrog.« Don Bosko se je naučil prepoznati bedo predmestja. »Od prvih nedelj naprej,« pričuje Mihael Rua, »je odhajal v mesto, da bi uvidel moralno stanje mladih. Pretreslo ga je.« Predmestja so bila razdejana zaradi nemirov in uporništva. Najstniki so postopali po ulicah, brez dela, žalostni, čakajoč na najslabše. »Srečal je veliko mladih vseh starosti,« pravi dalje don Rua, »ki so blodili po ulicah in cestah, posebno na obrobjih mesta. Igrali so se, pretepali, preklinjali in še kaj hujšega.« Nekega dne ob obisku zopora ni mogel zadržati solz. Opazili so ga. »Zakaj tisti župnik joka?« »Tudi moja mati bi jokala, če bi me videla tu.«

... JE NAŠ ČAS

Danes je salezijanska družina mati, ki joka nad svojimi otroki. Stanje se ni spremenilo. Pokol nedolžnih se nadaljuje: gre za prvi pokol duš. Preveč mladim so, kot v don Boskovih časih, zemeljska vrata zaprta, zaprto je nebo nad njimi. Na njihovem nebu ni zvezd, pred njimi ni obzorja. Za njimi ni nobenih korenin, ki bi jim dajale moč vztrajnosti.

»Saj bova vedno prijatelja, kajne?« To so don Boskove prve besede, prva odprta vrata mladim: vrata njegovega srca. Prihodnost se začanja z našim prvim korakom.

Kot prerokba. Kot se reka začne s prvo kapljico vode ali noč s prvo zvezdo.

»Previdnost pozna samo ljudi na poti.« Ljudi, ki so vstali in se podali na pot brez zadržkov v zaupanju Bogu in lastnemu jutri. Izstopiti in priti naproti. To je naš poklic, da spoznamo skrito lepoto v vsakem človeškem bitju, njegovo dostojanstvo, njegovo veličino, ki je po Božji podobi in Očetov otrok. Sveti Duh nas poziva, da izstopimo iz sebe, da ljubeznivo objamemo druge in iščemo njihovo dobro.

Zato je vero bolje živeti skupaj in svojo ljubezen izražati v skupnem življenju, z mladimi deliti svoja pričakovanja, svoj čas, svojo

vero in svoje dvome. Skupaj gre vse lažje. Mladi kričijo, ker jih nihče ne posluša. Nihče se ne zanima za njihove dejanske težave: smisel življenja, pomanjkanje priložnosti, vzgoja in izobrazba, iskanje dela. Pred seboj imajo le zid prekletstva in mnoge ljudi, ki so le opeke v tem zidu: »Potrpite in se znajдите ...« Kot don Bosko prebijmo ta zid in poslušajmo njihov glas.

Z VZGOJO SPREMINJAMO SVET

Mladi postajajo preroki nove pravičnosti in človeštva, ki gre onkraj vseh meja, človeštva, ki gradi skupni dom in prihodnost. Nekaj je bilo don Bosku takoj jasno. Samo na en način lahko spremenimo svet: z vzgojo. S celostno in močno vzgojo, ki odpira vrata življenju in nebesom. Ne smemo se bati. Podrimo zidove brezbrčnosti in pustimo Duhu, da pokaže moč. Tudi če pohajkujemo po ulicah, kjer se je zemlja skrčila na tišino pod asfaltom in cementom.

DOBRI KRISTJANI IN POŠTENI DRŽAVLJANI

VEZILO 2020

Ne prodajmo svojih ušes. Ne prodajmo svoje duše. Pomladimo se in odprimo oči za spoznavanje stvarstva in Stvarnika. Zberimo moč in pogum ter recimo: »Dovolj je!« Dovolj je revščine, lakote, neenakosti, izkoriščanja zemlje, neusmiljenega trgovanja z ljudmi. Zagotoviti moramo polno, donosno in dostojno delo za vsakogar. To pomeni začetki znova.

UKREPAJMO HITRO

Na vsakem začetku je mati. Don Bosko jo je svojim mladim predstavil kot Brezmadežno, kot preprosto ženo, polno milosti, ki z ve-

YOUTUBE DON BOSKO SLOVENIJA
Vezilo 2020

seljem živi načrt, kakršnega ima Bog z njo. Predstavil jo je tudi kot Pomočnico, kot lju-bečo mamo, zaskrbljeno za svoje otroke, da bi lahko polno živeli sanje, ki jih ima Bog za vsakega izmed njih.

Don Bosko je vse to imenoval »politika očenaša«. V očenašu vsak dan molimo, naj pride kraljestvo nebeškega Očeta na zemljo. Želimo zgraditi novo kraljestvo za mlade in z mladimi, Božje kraljestvo na zemlji. Danes. Čakanje nas včasih utruja. Potrpežljivost mladih usiha. Don Bosko je ukrepal hitro. Mlajši od mladih je don Bosko nosil prihodnost v mislih in srcu.

Da smo vzgojitelji in evangelizatorji mladih, od nas zahteva predvsem osebno izkušnjo, da lahko mladim z besedami, gestami in dejanji pokažemo, da jih Bog ljubi.

»Ti si zanj dragocen. Nisi nepomemben. Pomemben si, saj te je želel in hodi s teboj.« Zato nikoli ne prenehajmo biti evangelizatorji mladih, saj vemo, da evangelizacija išče rast, zato je treba resno jemati vsakega človeka in načrt, ki ga ima Gospod z njim.

To je naš poklic: povrniti glas mladim in jih oblikovati v verodostojne voditelje, v nove preroke za pravično in uresničeno človeštvo. Don Bosko tudi danes želi, da so mladi srečni zdaj in v večnosti. Pomeni praznovati življenje, ko se zdi, da ni več kaj praznovati.

Ko pastir najde izgubljeno ovco, jo vesel dvigne na rame in se vrne domov. Nato povabi prijatelje in sosede rekoč: »Praznujte z menoj, ker sem našel svojo ovco, tisto, ki se je izgubila.«

VZGOJA DOBRIH KRISTJANOV IN POŠTENIH DRŽAVLJANOV JE STVAR SRCA

POVZETO PO ANS

Vezilo vrhovnega predstojnika nas neposredno vabi k soočenju z idealom, ki naj bi ga dosegli z vzgojo mladih. V novih družbenih in kulturnih okoliščinah nedvomno zahtevna naloga, saj je to sad kočljivega vzgojnega odnosa, v katerem je mladi nosilec tega procesa.

Pričevanje iz don Boskovega življenja naj nam pomaga pojasniti te procese.

Neke nedelje je Karel Buzzetti, eden prvih

don Boskovih fantov, z mlajšim bratom prišel v Oratorij. Ime mu je bilo Jožef in je pred kratkim prišel iz svoje majne vasi Caronno Varesino v Turin. Bil je bledega obraza in zelo plašen.

»Don Bosko, to je moj brat Jožef. Samo 10 jih šteje.«

»Če sem prijatelj tvojega brata, želim biti tudi tvoj,« je don Bosko smeje namignil Jožefu. »Kje boš delal?«

»S Karlom. A se bojim gospodarja,« je odvrnil mali.

Jožef se je navezal na don Boska in želel biti

USPOSABLJANJE SALEZIJANSKIH ANIMATORJEV 2020 V VERŽEJU

FOTO: MARKO SUHOVERŠNIK

vedno ob njem. Preden je tistega popoldneva zapustil Oratorij, je dejal don Bosku:

»Don Bosko, ne pustite me samega. Obiščite me.«

Don Bosko se je naslednjega dne odpravil na gradbišče k njemu. Glavni pri delih ga je ogovoril: »Kaj želite?«

»Odgovoren sem za Buzzettijeva otroka, za nju moram skrbeti ob nedeljah in čez teden. Jožef, najmlajši, je prišel včeraj. Kje sta?«

Ko sta Karel in Jožef zaslišala don Boska, sta se oglasila.

»Tukaj sva.«

Don Bosko se je povzpel na gradbeni oder. Za fante, ki so don Boska videli in govorili z njim na delovnem mestu, je bil praznik.

Jožef je tožil:

»Vedro z apnom je zame pretežko in dan je dolg.«

»Pridi z mano. Se greva pogovoriti z gospodarjem,« mu je odvrnil don Bosko.

Don Bosko je trdemu, a ne hudobnemu možakarju razložil, da je pripravljen jamčiti za njuno dobro vedenje in predanost, vendar mora prilagoditi napore glede na starost fantov:

»Saj je še otrok! Kako mu lahko na pleča nalagate kubik apna?«

Don Bosko je s konkretnimi dejanji reševal mlade na licu njihovega delovnega mesta. Kakšen mu je zaupal potrebo po pisanju in branju ali po osnovah računanja ... Našel je pravi čas ali prave osebe, da so se fantje tudi učili.

Vzgoja dobrih kristjanov in poštenih državljanov je rezultat globokih in ustvarjalnih odnosov, pri katerem je v središču mlad človek. Brazilski andragog Paulo Freire je dejal: »Mladi se vzgajajo z dialogom, empatijo in pristno radovednostjo.« Neposredno dožemanje, ki je zelo blizu don Boskovemu stilu.

Don Bosko je v svojem obdobju znal odgovoriti na izzive. Znal je živeti in širiti duhov-

nost vsakdana, ki se je pletla v ozračju prijateljstva, prisrčnosti, družinskosti in veliko ljubezni. Tako je oblikoval mlade kristjane in prepričane državljane, med njimi »prve salezijance«, ki so dali življenje za veliko in čudovito drevo salezijanske družine.

“

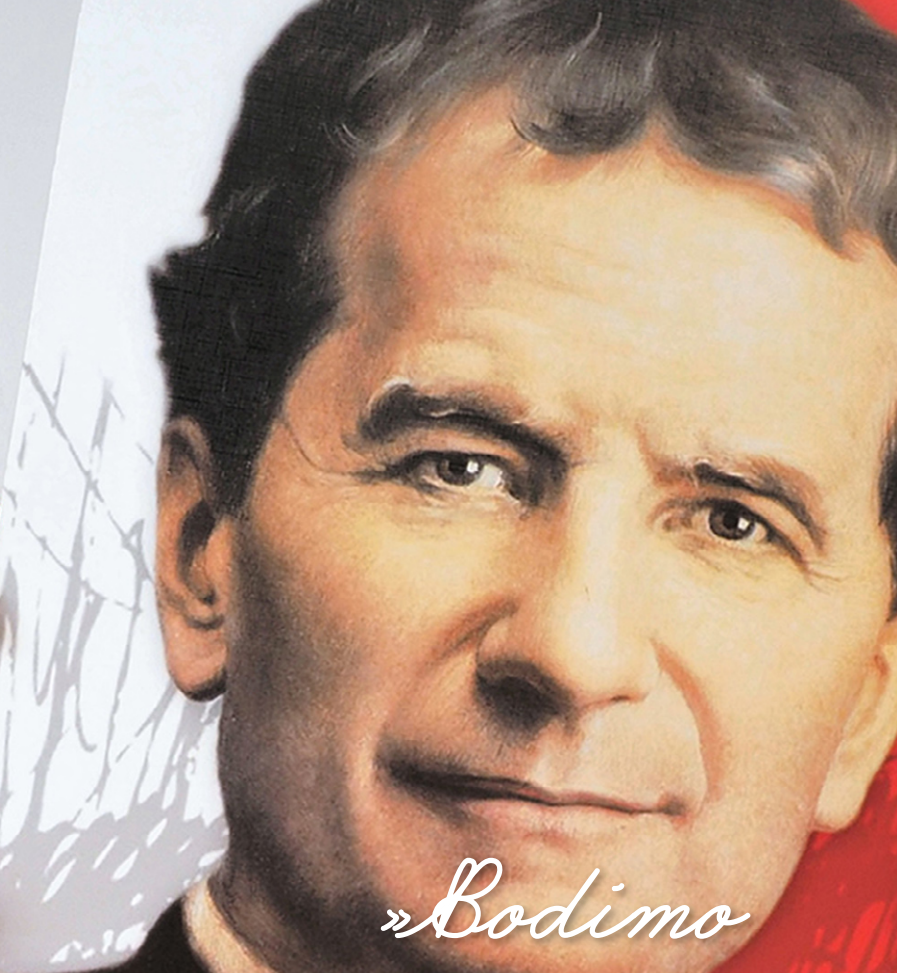
Če verjameš v moč dobrega in ljubezni, se nikoli ne ustavi in predaj. Nadaljuj s sejanjem majhnih gest dobrote, ki bodo zaznamovale ter izžarevale veselje in upanje v mnogih življenjih.

AGNALDO SOARES

”

Mlada populacija v svetu je številna in še nikoli ni bila v svojih življenjskih potrebah tako uboga kot danes, dodaja vrhovni predstojnik. Zato se je potrebno zavzeti zanje v njihovem dejanskem stanju.

Vrhovni predstojnik pravi: »Salezijanska družina je drevo, ki danes šteje na tisoče prijateljev in dobrotnikov in zahvaljujoč njim lahko storimo mnogo dobrega.« Drevo, ki ima za veje tisoče in tisoče laikov, ki delijo don Boskovo karizmo in vsakodnevno opravljajo poslanstvo v ustanovah salezijanske družine po vsem svetu.

»Bodimo

*agentje sprememb, miru,
veselja in upanja«*

POGOVARJALA SE JE
BLAŽKA MERKAC, SaIS

Carina, si del salezijanske mladine v Avstriji. Prav tako delaš v pisarni salezijanske mladinske pastorale. Od kdaj delaš tam, kaj so tvoje zadolžitve in kaj ti je pri tem delu najbolj všeč?

S salezijanci sem pričela delati leta 2016, po praznovanju njegove 200-letnice rojstva. Od takrat sem zadolžena za koordinacijo salezijanske mladine v Avstriji, kar pomeni spremljanje in organizacijo različnih salezijanskih projektov, dogodkov, izletov, romanj; vedno v sodelovanju z mladimi in seveda za mlade. Imam zelo barvito/raznoliko delo in tako je bilo vsako leto drugačno in polno različnih

vrhuncev. Lani smo npr. posneli zgoščenko z bendom in zborom salezijanske mladine, kar je glasbeni način širjenja salezijanske duhovnosti.

Pred tem si bila tudi prostovoljka v Gruziji in Etiopiji. Kaj je ta izkušnja prinesla tvojemu življenju?

Da, leta 2011 sem bila mesec dni prostovoljka v Gruziji, nato pa sem bila med letoma 2011 in 2012 eno leto prostovoljka v Etiopiji. V Etiopiji sem lahko eno leto živela in delala s sestrami hčerami Marije Pomočnice. V tem letu, takoj po končani šoli, sem se veliko

Ime

Carina Baumgartner

Starost

28

Država

Avstrija

Mesto

Dunaj

Župnija

župnija Božje ljubezni,
Dunaj Simmering

Najljubši letni čas

jesen

Najljubša barva

vijolična

Najljubša pesem

katerakoli pesem,
ki jo pojem skupaj z ostalimi

*Potovanje z vlakom
ali letdom?*

z vlakom

Najljubši svetnik?

don Bosko

naučila o svoji osebnosti, veri in načinu življenja. Ljudje, skupnost in moje naloge so mi pri tem pomagali odkriti stvari in vrednote, ki so zame res pomembne.

V letih od 2015 do 2018 si bila del koordinacijske ekipe SYM Evropa. Vsi vemo, kako različne so oblike dela s salezijansko mladino v vsaki državi, vendar jih SYM Evrope vseeno povezuje. S kakšnimi izzivi si se soočala in kateri trenutki so ti na obraz narisali nasmeh?

Po odkritju salezijanske mladine kot gibanja v svoji državi sem bila istočasno navdušena in izzvana ob

raznolikosti, ki jo najdemo znotraj salezijanske mladine. Morala sem se veliko naučiti, predvsem s poslušanjem različnih pristopov in idej. V vseh teh letih sem lahko začutila odlično vzdušje skupnega duha, ki so ga delili zagnani, navdušeni mladi in drugi člani salezijanske družine. Da, družina je beseda, ki dobro opisuje ta čas skupne podelitve, molitve, načrtovanja, smeha, igranja, petja in tako naprej.

Leta 2018 je bila Sinoda, ki se je vrtela okoli vas, mladih. Kot nadaljevanje te sinode je sledil mednarodni mladinski forum, ki ga je organiziral Dikaterij za laike, družino in življenje. Sama si tam zastopala SYM Evropa. Kakšni so bili rezultati tega foruma?

Forum je na enem mestu združil okoli 250 mladih predstavnikov iz več kot 100 držav in okoli 40 različnih skupnosti, gibanj in cerkvenih združenj. Razmišljali smo o »Christus Vivit«, naših izkušnjah in idejah za spodbujanje nadaljevanja te sinodalne poti. Med nekaterimi predstavitvami so se pogosto pojavljala sporočila, kot so »Bodimo agentje sprememb, miru, veselja

Po odkritju salezijanske mladine kot gibanja v svoji državi sem bila istočasno navdušena in izzvana ob raznolikosti, ki jo najdemo znotraj salezijanske mladine.

FOTO: OSEBNI ARHIV

Imamo veliko idej in želimo biti dejavni del Cerkve. Lepo je vedeti, da želi Cerkev mladim dati glas, da pozna naše izkušnje in stališče.

O svoji veri ...

Zelo sem hvaležna za svojo vero, da verujem in vem, da je Bog na moji strani. Moja vera daje smisel mojemu življenju. Sveta maša, skupno slavljenje, petje in molitev so zame kot postaje, kjer se polnim. S polnim rezervoarjem čutim, da lahko živim don Boskove besede: »Delaj dobro in pusti vrabčkom čivkati.«

in upanja« ali »Želimo si Cerkev z mladimi in za mlade«. To kaže, da se mladi po vsem svetu soočajo z različnimi realnostmi, hkrati pa so ravno mladi tisti, ki so se na to potovanje pripravili odpraviti skupaj.

Ravno na tvoj rojstni dan oktobra si prejela novico, da si imenovana v novoustanovljeno mednarodno svetovalno telo za mlade, kjer boš zastopala salezijansko mladino. Ta skupina bo sestavljena iz 20 mladih s petih celin in bo papežu svetovala pri vprašanih, povezanih z mladinskim delom, in drugih temah,

povezanih z mladimi. Kaj to pomeni zate? Kaj pričakuješ od te skupine, kaj lahko prispeva Cerkvi?

Zelo sem hvaležna, da bom lahko zastopala salezijansko mladino v tem novem telesu. S tem bo mladim v Cerkvi na voljo nov prostor za skupno podelitev, poslušanje in še boljše, tukaj bodo mladi lahko slišani širše, na mednarodni ravni. Upam, da bo to okrepilo vlogo mladih kot akterjev v Cerkvi, tako na mednarodni kot na nacionalni ravni. Skupaj z vsemi drugimi člani Cerkve moramo nadaljevati sinodalno pot, ki predstavlja Cerkev, ki sprejema in hodi proti vsem ljudem, zlasti mladim in tistim, ki so ali se počutijo daleč od nje.

Papež Frančišek ima veliko zaupanje v mlade. Meniš, da je to pomembno znamenje?

Zagotovo. Papež Frančišek je izjavil, kar rada poudarjam: »Mladi niso samo prihodnost, ampak sedanost!« In resnično sem prepričana, da smo mi mladi sedanost. Imamo veliko idej in želimo biti dejavni del Cerkve. Lepo je vedeti, da želi Cerkev mladim dati glas, da pozna naše izkušnje in stališče.

Nadaljuj stavek: mladi smo ...

... Kristusov obraz, popolnoma živi!

USKOVNIŠKA KOČA PRIPOVEDUJE

www.donbosko.si/uskovnica

Vsako leto sem komaj čakala poletje. Takrat sem pod svojo streho sprejela mlada srca. Bila so polna veselja, razigranosti, iskrivosti v očeh, drobnih otroških naviharnosti ... In v njih je vedno vsaj malce žarela tudi iskrica, da bi tu, v rajju pod Triglavom, kjer mi je Stvarnik namenil prostor pod soncem, zaslutili tega Stvarnika, da bi ga srečali v sočloveku in v svetem šotoru ...

V letu Gospodovem 2018 sem kot mnogo let poprej zopet na široko razprla vrata svojega bivališča. Hladna poključka noč me je ohladila. Takrat sem imela pod svojo streho skupino mladih in da jih v noči ne bi zeblo, so moji gosti zakurili staro peč. Peč je prijetno segrevala prostor, žarela je in žarela, a kmalu je žarela preveč! Kako sem bila hvaležna, da so voditelji tako hitro reagirali, da je vse skupaj minilo brez večje nesreče. Srce mi je silno zažarelo in zagorelo. V tem ognju je v meni za trenutek ugasnilo upanje, da bom še kdaj gostila tisto mladež, ki je cele dneve in večere premišljevala o svoji prihodnosti, izumljala igre in skeče, se zabavala ob kitari, brez sodobne tehnike in omame.

Vsega se še dobro spominjam ... V leto 1975 segajo moji prvi spomini. Streho so mi že v prvem letu okrasili z napisom: UČENCI SMO VSI ENAKO. Srečanja na planini Uskovnici so postajala pravi uskovniški čudež. To, kar si je moj Jože, salezijski duhovnik, s svojo skupino najprej v viziji predstavljal, je postalo resničnost. Že takrat je bila ključna pomoč mladih z Rakovnika in nato iz Cerknice, kjer je bil Jože župnik. Njim so sledili tudi mnogi drugi prostovoljci. Zame so naredili veliko. Nanosili so drv, nanesli hrano, material za gradnjo. Poleti pa so se mladi širne Slove-

nije iz doline vzpenjali k meni in poletja preživljali v planinskem rajju. Uskovniški tedni so mlade opogumljali, da v zavetju smrek, tišine in skromnosti spregovorijo o svoji veri, sanjah, idealih, delu v župniji in tudi odnosih v družini, med seboj.

Ko se v hvaležnosti oziram na toliko lepega, čemur sem kot kočica, ki je dajala prostor, mogla služiti, me prevzame skrb. Sprašujem se: Kaj pa sedaj? Kam lahko gredo ti mladi? Kje se bodo učili ob zgledu Jožeta in drugih salezijancev? Želim nuditi svojo toplino. Srce mi še žari in gori. Kako naprej, se sprašujem v dolgih in mrzlih nočeh, ko se končuje leto 2019 in se odpira leto 2020, ki prinaša veliko priložnosti za bogastvo odnosov, ki bi jih spet lahko spleтали novi rodovi pod Viševnikom.

Hvala za vsak dar!

Ustanova Sklad Janeza Boska
Rakovniška 6, 1000 Ljubljana

IBAN SI56 0205 8026 2282 413

SKLIC 00 600-3

NAMEN Uskovnica

Tako so se moje misli spet vrnila k tebi. Prepričana sem, da lahko tudi ti nekaj prispevaš. Ob meni si doživljal lepoto mladosti. Pomagaj mi, da spet vzcvetim, da se moje skromno bivališče zopet sestavi in da mladim nudim tisto, kar si tudi ti prejel. Naj bo tvoj dar zame naložba za prihodnost. Odpri srce z mislijo na mladi rod, na srečanja s prijatelji, znanci, na svoje otroke, vnuke ... na vse tiste, ki jih bom gostila. In kako nestrpno že pričakujem, da med nove rodove širim sporočilo, da smo učenci vsi enako.

ŽIVETI EVHARISTIJO POMENI POSTAJATI LJUBLJEN

KLEMEN BALAŽIČ, SDB
DELEGAT ZA SALEZIJANSKO POKLICNO PASTORALO

Vedno znova zagovarjam dejstvo, da biti kristjan pomeni privilegij, zastonjski dar, milost. Kristjani imamo zavest, da smo ljubljeni Božji otroci, ki jo utrjujemo pri vsaki sveti maši. Da, dragi božji otrok, ki bereš ta članek: »Ti si ljubljen!«

Te besede so zazvenele v evangeliju in veljajo za vse ljudi: »Po krstu je Jezus takoj stopil iz vode, in glej, odprla so se mu nebesa. Videl je Božjega Duha, ki se je spuščal kakor golob in prihajal nadenj. In glej, glas iz nebes je rekel: »Ta je moj ljubljeni Sin, nad katerim imam veselje.« (Mr 1,9–11). Želim, da bi te besede odmevale v vsakem kotičku mojega in tvojega bitja: »Ti si moj ljubljeni/a.«

Ta Božji glas ni lahko slišati v svetu, kjer večkrat slišimo: »Ti si ničvreden, ti si grd, ti si zaničevanja vreden, ti si nihče – razen, če znaš dokazati nasprotno.« Ti glasovi so zelo močni in nevarni. Tako nevarni, da mnogi danes začnejo zavračati samega sebe.

Pri sveti evharistiji, pri osrednjem delu – posvetilnih besedah, slišimo: vzel, blagoslovil, razlomil in dal. Pri vsaki sveti maši smo povabljeni ozavestiti, da smo ljubljeni! Kako postati ljubljeni? Ob osrednjih posvetilnih besedah bomo razmišljali o tem, kako nas Bog ljubi.

VZET

Nekdo nas je vzel za svoje. Ali mogoče – da ne bo tako ostra beseda – »izbral«. Izbral

ali vzel nas je Bog. »Si dragocen v Božjih očeh!« To, da smo izbrani (izvoljeni), pa ne pomeni, da so drugi zavrjeni. V tekmovalnem svetu je to zelo težko razumeti. Danes so v svetu izbrani samo nekateri, ki so pomembni: zvezdniki, športniki, uspešni podjetniki ... Ob teh izbrancih se počutimo majhne. Bog pa izbira drugače! Če sem izbran jaz, je izbran in vzeti tudi drugi. Tudi če nas drugi zavračajo, si moramo pri vsaki maši vedno znova reči: »Izbran in dragocen sem v Gospodovih očeh.« Preden nas je videl človek, celo naši straši, nas je Bog že izbral za svoje. In Bog je zvest, ne zapusti nas, lahko pa gremo sami od njega, pušča nam svobodo. Mnogi ljudje, ki te imajo radi, te spominjajo na to izbranost. Zato se vedno pri sveti maši zahvalimo za ljudi, ki nas spominjajo na to, da smo izbrani. Tudi mi se jim zahvalimo.

BLAGOSLOVLJEN

Vsi potrebujemo blagoslov. Blagoslov pomeni »benediction«, »dictio bene«, dobro govoriti! O nekem dobro govoriti pomeni – nekoga potrditi! Ko te nekdo blagoslovi, v tebi prikljiče iz tvojega srca prvotno ljubljeno. Slovenci mnogokrat ne znamo drugega blagosloviti in si želeli dobro, niti otrok in mladih večkrat ne znamo potrditi v dobrem, pa tako nujno potrebujejo besede potrditve zato, da postanejo pogumni in se razvijejo v ljubeče osebe. Pri sveti maši se vedno znova spomnimo, da je potrebno druge predvsem blagosloviti. Kako v teh težkih časih, ko je okoli nas preveliko glasov, ki nam govorijo o prekletstvu, slišati dober glas o blagoslovu? Pri maši smo deležni blagoslova in potrditve!

RAZLOMLJEN

Vsi ljudje smo razlomljeni! To so naše bolečine, trpljenje in greh – s tem se sooča vsak izmed nas. Naše življenje je velikokrat zelo težko, razlomljeno! Pred tem ne more zbežati nihče. To razlomljenost, ki je lahko zelo različna: nerazumevanje, sovraštvo, občutek zavrnitve, prezrtosti, zaničevanja in zapuščenosti, osamljenost, vsakdo doživlja na enkrat in osebni način. Vendar lahko razlomljenost doživimo tudi kot blagoslov in izziv! Velikokrat slišimo, da je naša naloga, da sprejmemo stiske ..., pa vendar je to težko, če smo sami. Zato je naša naloga, da pomagamo drug drugemu spremeniti razlomljenost v vrata do veselja. Prinesimo jo tudi na Božji oltar – On je tisti drugi, ki se je dal prostovoljno razlomiti, da bi postal zdravilo za naše rane.

PODARJEN

Četrty vidik življenja ljubljenega je, da je podarjen. Da živimo za druge. Najbolj smo izpolnjeni, ko se dajemo drugim. Postajamo lepi ljudje, ko dajemo to, kar lahko damo: nasmeh, stisk roke, poljub, objem, ljubeznivo besedo, darilo, čas ... Žalostno je videti, da smo v tem tekmovalnem in pohlepšem svetu izgubili veselje do dajanja. Postati kruh za ta svet. Kakor pri sv. evharistiji Bog postane kruh za nas, smo tudi mi povabljeni, da v moči tega kruha postanemo kruh za naše bližnje. Dober in okusen kruh, s katerim lahko vsaj malo potešimo lakoto po ljubezni.

Jezus je prvi, ki je bil izvoljen in blagoslovljen od Očeta, razlomljen od hudobije in nam je darovan v sveti evharistiji, da bi tudi mi lahko postali ljubljeni! Biti kristjan je res privilegij in velik Božji dar svete evharistije. Povabljeni smo, da ta dar pomagamo odkriti tudi drug pri drugem.

Nekatere misli so vzete iz knjige *Henri J. M. Nouwen, Živeti kot ljubljeni*, Družina 2013.

SALEZIJANSKI MOLITVENI NAMEN

FEBRUAR

Za posvečene osebe,
da bi posnemali ubogega,
pokornega in čistega Jezusa.

MAREC

Za dekleta in žene,
da bi se navdihovale ob življenjskem zgledu
Device in Matere Marije.

APRIL

Za bolne in preizkušane ljudi,
da bi znali najti smisel svojih preizkušenj
in svoje življenje izročali Gospodu.

INTELIGENTEN OTROK

GAŠPER M. OTRIN, SDB
VZGOJITELJ V DOMU JANEZA BOSKA, ŽELIMLJE

Pogled na učne načrte osnovnih in srednjih šol nam odkrije, da naš šolski sistem na prva tri mesta po številu ur postavlja slovenščino, matematiko in tuj jezik. Je že res, da je nekdo lahko jezikovno zelo spreten in nekdo drug dobro rešuje matematične probleme. Kaj pa nekdo, ki je uspešen pri glasbi, ali nekdo, ki ima dobro razvito orientacijo v prostoru? Kaj pa če nič od tega in je nekdo zgolj spreten pri navezavi odnosov? Koga od teh bomo označili za »bolj inteligentnega«?

Ponavadi pre(hitro) naredimo očitni sklep: »Inteligenten otrok je tisti, ki ima petice v šoli.« To stereotipno ugotovitev lahko danes zlahka označimo za napačno, saj temelji na zelo ozkem pojmovanju inteligentnosti. Da je temu tako, danes pritrjuje nevroznanost in pove, da določena področja v možganih ustrezajo določenim oblikam intelektualnih sposobnosti, in da je za otroka pomembna stimulacija različnih možganskih predelov. Tega pa se nikakor ne da prevesti zgolj v šolske ocene.

MNOGOTERE INTELIGENTNOSTI

Howard Gardner, ameriški psiholog, je leta 1983 razvil teorijo mnogoterih inteligentnosti in jih opisal v knjigi *Razsežnost uma: teorija o več inteligencah*. V njej kritizira tradicionalno uporabo pojma inteligentnosti kot enovite sposobnosti in pravi, da obstaja več različnih inteligentnosti po katerih se ljudje med seboj razlikujemo. Kritizira merjenje z uporabo testov, ki merijo

le logično-matematično inteligentnost in v družbi določajo nekoga za »pametnega« ali »manj pametnega«.

Gardner svojo teorijo znanstveno utemlji na nevroloških, razvojnih in medkulturnih dokazih. Iz teh izpelje 8 vrst inteligentnosti:

1. Jezikovna inteligentnost: *oseba ceni dramatiko, poezijo in knjige; uživa v pogovorih in ima razvit čut za jezik; ima bogato besedišče.*
2. Glasbena inteligentnost: *oseba rada prisluhne zvokom v naravi; zanima se za glasbo; ima dober občutek za melodijo in ritem; igra instrumente.*
3. Logično-matematična inteligentnost: *oseba rada rešuje uganke; dovtetna je predvsem za logične razlage; išče vzroke in ugotavlja odnose med stvarmi; nalog in problemov se loteva stopenjsko.*
4. Prostorska inteligentnost: *oseba se dobro orientira v prostoru; dobro opazuje in zaznava stvari; dobro razbira tabele in zemljevide; oblikuje in gradi, riše in oblikuje iz različnih materialov.*
5. Telesno-gibalna inteligentnost: *oseba uživa v ročnih ustvarjalnostih; spretno uporablja telo in ima dobro koordinacijo telesnih gibov; najbolje si zapomni tisto, kar naredi sama.*
6. Medosebna inteligentnost: *oseba je zelo dovtetna za razpoloženje in vedenje drugih; rada priskoči na pomoč; zanima se za to, kaj čutijo in doživljajo drugi in o čem razmišljajo; spretna je pri navezovanju stikov; razpravlja in sodeluje z drugimi.*
7. Znotrajosebna inteligentnost: *oseba ima sposobnost zavedanja in razumevanja lastnega doživljanja in vedenja; rada je neodvisna od drugih; pozna svoje močne in šibke točke.*

8. Naravoslovna inteligentnost: *oseba dobro prepozna floro in favno; ima občutek in razumevanje za razvoj človeka v določenem okolju; ima občutek za lepo in sožitje z naravo.*

Starši, učitelji, vzgojitelji in vsi v pedagoškem poklicu, lahko na podlagi razumevanja mnogoterih inteligentnosti, le te stimuliramo z določenimi aktivnostmi. V vsaki od inteligentnosti lahko namreč najdemo vstopno točko do otroka in/ali mladostnika, kjer ga najlažje in najbolj učinkovito dosežemo. Gardner meni, da ima vsak človek več inteligenc že samo zato, ker pripada človeški vrsti. Res je, da posamezniki nekatere inteligentnosti razvijajo bolj kot druge, toda vsak posameznik bi moral vsako inteligenco razviti do določene stopnje.

ŠOLA BI TO MORALA UPOŠTEVATI

Če prenesemo spoznanja o mnogoterih inteligentnostih na šolsko področje nas to lahko vodi k dosti bolj kakovostnemu in učinkovitemu učenju. Če naprimer pri nekem ugotovimo glasbeno inteligentnost, mu lahko pomagamo z učenjem ob glasbi. Kdor ima izrazito prostorsko inteligentnost se bo najbolje znašel z izdelovanjem miselnih vzorcev. Kdor ima razvito medosebno

inteligentnost bo o naučenem in videnem najlažje pripovedoval in razpravljal in primerjal svoje izdelke z drugimi. V šoli bi morali tako predmete (matematika, geografija, zgodovina ...) poučevati na več načinov: *v obliki zgodbe, z risanjem, z igro vlog, govorjenjem, z ročnim delom, z raziskovanjem v naravi, gibanju z rokami ipd.*

STARŠI IMAJO KLJUČNO VLOGO

Gardner v svojem elaboratu staršem svetuje, naj otroka peljejo v nek »otroški« muzej in ga preprosto opazujejo, na kakšen način gleda, raziskuje, eksperimentira in se sprašuje o stvareh. Kaj ga najbolj zanima? Na kakšen način pristopa k izzivom? Je to morda jezikovni, umetniški, naravoslovni ali medosebni način? Opazovanje, kaj otroci dojemajo in na kakšen način, postane ključno za vsakdanje življenje. Starši imajo pri tem najpomembnejšo vlogo, saj so z otrokom dnevno v tesnem stiku in lahko prepoznavajo in spodbujajo njegove sposobnosti na področjih, kjer je dober, in tako krepijo njegovo samozavest, samozaupanje in uspešnost. Po drugi strani pa naj bi otroku nudili čim več različnih aktivnosti, ki spodbujajo vse oblike njegove inteligentnosti.

FOTO: NEŽA LAJEVEC

REŠEVANJE OTROK Z ULICE

POLONA DOMINIK, SaLS
LAIŠKA MISIJONARKA V ADIS ABEBI, ETIOPIJA

Vsa velika mesta na svetu se srečujejo s težavami ljudi, ki živijo na ulici, ki pridejo v mesta z željo po boljšem življenju, a to terja svojo ceno. V mestih tretjega sveta na ulicah živi na milijone otrok, ki so žrtve teh družbenih gibanj in procesov.

V Adis Abebi, kjer živim in delam, jih je okoli 60.000 ali več. Razloge, da otroštvo preživljajo na cesti, lahko strnemo v nekaj točk, a zgodbe se seveda razlikujejo.

Najpogostejši razlog je revščina, zaradi katere se podajo v Adis Abebo, saj mesto nudi več priložnosti za zaslužek kot odročno podeželje. Na tisoče otrok po ulicah Adis Abebe prosjači ali si z različnimi deli skuša prislužiti kak kovanec. Prodajajo različne stvari, čistijo čevlje mimoidočim, delajo kot nosači na tržnicah ...

V korak s to problematiko stopajo neštete organizacije in posamezniki, ki skušajo reševati ta problem. Tudi vlada se je lansko leto lotila reševanja s tem, da so z ogromnimi tovornjaki in v policijskem spremstvu na cestah in po skrivališčah pobirali otroke in jih vozili v nekakšne »domove«, kjer so »poskrbeli« zanje. Seveda se je ta poskus hitro končal, saj ni dovolj, da daš otrokom posteljo in hrano, temveč potrebujejo določen program, izobrazbo, spremljanje, svetovanje ... Tako v glavnem nevladne organizacije nadaljujejo svoje delo.

V salezijanski ustanovi *Bosco Children* pomagamo uličnim otrokom že približno petnajst let in po svojih izkušnjah v podobnih

organizacijah lahko rečem, da je ena od uspešnejših ustanov za reševanje tovrstne problematike. Veliko organizacij namreč rešuje otroke le deloma, bodisi s hrano in zatočiščem ali le z izobrazbo.

Pri nas se pomoč začne že na sami ulici, ko salezijanci in socialni delavci ponoči srečujemo mlade in se z njimi pogovarjamo o možnostih za spremembo življenja, za ponoven vstop v izobraževalni proces, delo, družino ...

Ko so dovolj motivirani, da opustijo ulično življenje, vstopijo v drugo stopnjo programa, ki se imenuje *Bosco Children Come and See* (pridi in poglej). To je dnevni program, saj fantje pridejo zjutraj in popoldne okoli 17. ure odidejo nazaj na ulico. Tako se postopoma privajajo na bolj strukturirano življenje. Takojšnji prestop v dom bi bil zanje prevelika in prehitra sprememba. Če zmorejo dva do tri mesece dobro slediti dnevnemu programu (učenje in delo), pridejo živeti v dom *Bosco Children*.

Po vstopu v dom se jim vse spremeni. Najprej dobijo nova oblačila, higienske potrebščine in posteljo. Ko se namestijo, začnejo program orientacije. Nekaj časa se

FOTO: OSEBNI ARHIV

preizkušajo v različnih delavnicah in s tem ugotavljajo, kaj jim bo za prihodnost najbolj pomagalo in v čem so dobri. Nekaj tednov je posameznik npr. v mizarški, potem se prestavi v elektronsko, čez nekaj tednov v usnjarsko, kmetijsko, kuharsko in kovinarsko delavnico. Obdobje orientacije traja skoraj šest mesecev, nato pa se odločijo za eno smer, ki jo izpopolnijo v naslednjih letih in dobijo tudi certifikat, s katerim se lahko zaposlijo. Drugi se šolajo v osnovni šoli v naši okolici.

V času treh let, ko fantje bivajo pri nas, se povežemo tudi z njegovo družino in vsakega od njih postopoma navajamo na življenje v družini. Z njim obiščemo družino, ki je včasih oddaljena tudi do 1000 km. Najprej jo obiščemo za en dan, čez nekaj mesecev gre fant tja za en teden in potem obisk ponovi ...

Cilj programa je ponovno bivanje v družini. Pogoji je, da nadaljuje s šolanjem ali se zaposli, oboje z našo pomočjo. Veliko se jih namreč vrne na ulico, ker si ne morejo privoščiti šolanja. Zato jim z botrstvom poma-

gamo, da se šolajo tudi, ko bivajo v družini ali pa se zaposlijo s pomočjo treninga za poklic, ki so ga obiskovali pri nas.

80 OTROK V BOSCO CHILDREN

1.000 EVROV STROŠKOV NA DAN

70 ZAPOSLENIH IN SODELAVCEV

Pri nas so torej fantje tri leta, v katerih so poleg družinskega ozračja v don Boskovem duhu deležni osnovnošolske ali poklicne izobrazbe, pomoči za ponovno življenje in izgradnjo odnosov z družino, pomoči za pridobitev poklica (povezava z delodajalci) in spremljanja po tem, ko že zapustijo ustanovo.

In vsak dan svojega bivanja v *Bosco Children* ponosno ugotavljam, da čisto vsak dan tesno sledimo zgledu sv. Janeza Boska.

»V neki težki zadevi prav sedaj opravljam devetdnevnico k očetu Majcnu«

ALOJZIJ SLAVKO SNOJ, SDB
VICEPOSTULATOR

Tako piše Jožica Ž. 23. septembra 2006, še pred začetkom škofijskega postopka za beatifikacijo Božjega služabnika Andreja Majcna. Postopek se je začel 24. sept. 2010, sklenili pa smo ga 29. septembra 2019, ob dvajseti obletnici Majcnovega rojstva za nebesa. Na vsaki njegovi podobici je povabilo: »Uslišanja sporočite ...«. V letošnjem Don Bosku bomo objavili nekaj dosedanjih uslišanj v spodbudo, da bi radi molili za priprošnjo Božjega služabnika in prejete milosti sporočili salezijancem na Rakovnik. Čudežna uslišanja so namreč pogoj za razglasitev za blaženega in svetnika.

Marija M. nam lepo opiše (1. oktober 2006), kako je spoznala »čudovitega duhovnika misijonarja« Andreja Majcna. Marijin brat je na Rakovniku daroval za svete maše za njuno mamo; opravil jih je stari misijonar Andrej. »Zelo pogosto sem ga obiskovala in ga obdarila, česar se je razveselil kot mali otrok. Po vsakem takem obisku se mi je še enkrat do dvakrat pisno zahvalil za prinesene darove, ki jih je podelil med svoje sobrate. Pri njem sem spoznala tudi hudomušnega gospoda [Hermana] Habiča. V času od 1991 do 1997 sem oba peljala s svojim avtom na romanje h Kraljici miru na Kurešček. To sta si oba srčno želela. Tudi sama sem bila tega zelo vesela, da mi je to sploh uspelo. Ob gospodu Majcnu sem se veliko naučila, spoznala stvari, ki so mi bile takrat zelo potrebne, saj sem se leta 1990 po desetletni pavzi vrnila v cerkev ...« Ali ni to izredna milost? Kot sotrudnica je postala

deležna raznih duhovnih darov don Boskove družine. A tem so sledile še druge milosti po smrti Božjega služabnika, ko jo je doletela velika preizkušnja – rak. »Bilo je vse pravočasno: operacija in nadaljnjo zdravljenje ... Prosila sem tudi g. Majcna, naj prosí zame!« Marija še zdaj srčno in veselo pričuje o prejetih milostih.

Gospa Nada V. je ob kratkem branju Majcnovega življenja »ugotovila, da je to zgodba svetnika« (28. oktober 2007). Vsak dan se pokojnega misijonarja spominja pri molitvi »s prošnjo za spreobrnjenje vseh mojih vernih«.

**MOLITE ZA PRIPROŠNJO BOŽJEGA
SLUŽABNIKA ANDREJA MAJCNA
IN USLIŠANJA SPOROČITE!**

**POSTULATURA
RAKOVNIŠKA 6, 1000 LJUBLJANA**

Nekdanji salezijanski misijonar Ivan Zupan je zelo zanimiva karizmatična osebnost. Njegov rojstni dan sovpada z rojstnim dnem blaženega mučenca Alojzija Grozdeta, namreč 27. maj 1923. Ko se je Andrej Majcen vrnil v Slovenijo, si je sobrata Ivana izbral za spovednika, ki pa zato v samem postopku za Majcnovo beatifikacijo po predpisih ni smel dati svojega pričevanja. Zadnja leta duhovniškega življenja je Ivan preživel v »Majcnovem mestu« Mariboru in je svoje življenje izrecno daroval za bodočo gradnjo Don Boskovega centra v Mariboru, za kate-

ro smo si prizadevali od leta 1986, dobrega četrto stoletja. Iz tega obdobja iskanja zemljišča in gradbenega dovoljenja pa je tudi pismo, ki ga navajamo v celoti. »Maribor, 31. avgust 2007 ... Z veseljem izpolnjujem obljubo, dano Andreju Majcnu, ker sem prepričan, da je pomagal naši skupnosti – kot zaveden Mariborčan.

Sredi avgusta 2007 je prišla huda grožnja glede gradnje cerkve sv. Janeza Boska in mladinskega centra v Mariboru. Če bi se uresničila, bi ta naša gradnja ostala v zraku, brez skorajšnje realizacije.

V tej veliki preizkušnji sem predlagal župniku [Tonetu Liparju], da bi takoj začela moliti za beatifikacijo Andreja Majcna s prošnjo, da nam izprosi umik omenjene grožnje. Sam pa sem še dodal obljubo, da bom uslišanje objavil. Dejansko smo po dobrem tednu zvedeli, da tista nevarnost ne obstaja več, vsaj zaenkrat. [Nastajale pa so druge, saj so gradnji nasprotovali celo nekateri mlajši sobratje, op. tedanjega salezijanskega inšpektorja.]

Ko se sedaj zahvaljujem Bogu, da je uslišal

priprošnjo Andreja Majcna, tudi njemu izrekam iskreno hvaležnost za uslišanje. Obenem pa ga prosim, naj še naprej spremlja napore naše skupnosti, da bo don Bosko dobil v Mariboru svojo prvo in edino cerkev v Sloveniji, kamor naj bi ga prihajali častiti mladi iz vse naše domovine. Hvaležni Ivan Zupan.« S to objavo šele zdaj izpolnjujemo njegovo obljubo!

Po končni pridobitvi gradbenega dovoljenja je salezijanski inšpektor dne 31. julija 2011 z gradbenim podjetjem Granit iz Slovenske Bistrice le mogel podpisati pogodbo o začetku gradnje za dva milijona evrov, ki jih seveda ni bilo v inšpektorialni blagajni! Še v istem tednu so začeli s pripravljalnimi deli na gradbišču. Nastajale so nove težave, a so se tudi razblinjale. Dobri Bog pa ni pozabil na življenjsko daritev salezijanskega duhovnika Ivana Zupana, sprejel jo je in potrdil s čudovitim znamenjem: ko je bila don Boskova cerkev v Mariboru postavljena, je 15. marca 2015 poklical Ivana v nebesa. To je namreč leto dograditve svetišča svetega Janeza Boska, ki je bilo blagoslovljeno 15. novembra 2015.

Capljaj sem po stopinjah svetnikov.

COPATI ANDREJA MAJCNA
FOTO: PATRICIJA BELAK

Moja kratka jutranja molitev

Gospod, sprejmi:

- moje premišljevanje za metanojo – spreobrnjenje spovedancev;
- rožni venec za trdne spovedne sklepe;
- moje spovedovanje za spreobrnitev grešnikov;
- naj bodo moje molitve in moj brevir za sorodnike in sobrate;
- moja maša in obhajilo za svetost in za verne duše;
- obiski Najsvetejšemu za čistost in salezijanske čednosti;
- moje duhovno branje itd. za razsvetljenje Svetega Duha;
- naj bo vse moje delo in življenje za zdravje, pravo pamet, vse naj bi bilo ena sama daritev: da bi znal prav govoriti, vnemati, učiti, pisati, odločati, svetovati in voditi. D1, 23

ANDREJ MAJCEN, SDB (1904-1999)
učitelj in duhovni oče
misijonar na Kitajskem in v Vietnamu (1935-1979)
spovednik na Rakovniku v Ljubljani (1979-1999)

Marijina odrešenjska pomoč v svetopisemski zgodovini

S. IVICA OBLAK, HMP

Marijina odrešenjska vloga se je začela v času njene privolitve, ki jo je v svoji veri dala ob oznanenju in jo nadaljevala s svojo navzočnostjo ob Jezusovem delovanju.

Marija je rekla angelu, da je »Gospodova Dekla« (Lk 1,38). Želi sodelovati z božjim odrešenjskim načrtom. Hoče pa delati tudi kot služabnica ljudi ali pomočnica. Po oznanenju je šla obiskat Elizabeto, da ji je bila v pomoč. Božji glasnik ji je v oznanilu dal vedeti, da bo Elizabeta kmalu potrebovala njeno dobrotno roko, ker pričakuje otroka.

Ni sicer zahteval, naj gre k njej, vendar so bile njegove besede za Marijo Božja spodbuda. Njeno srce in njene roke so bile pripravljene služiti. Da ne bi šla na dolgo pot, bi lahko imela dovolj različnih opravičil, še

posebno zaradi otroka, ki ga je nosila pod srcem. Vendar je ovire niso ustavile. Njena velikodušna pomoč je odstranila izgovore in obotavljanje. Mislila je bolj na druge kakor pa nase. Ni računala na težavno potovanje, temveč na pomoč, ki jo bo prinesla Elizabeti.

Vsa Cerkev gre skozi zgodovino po milosti Marije Pomočnice.

DON BOSKO

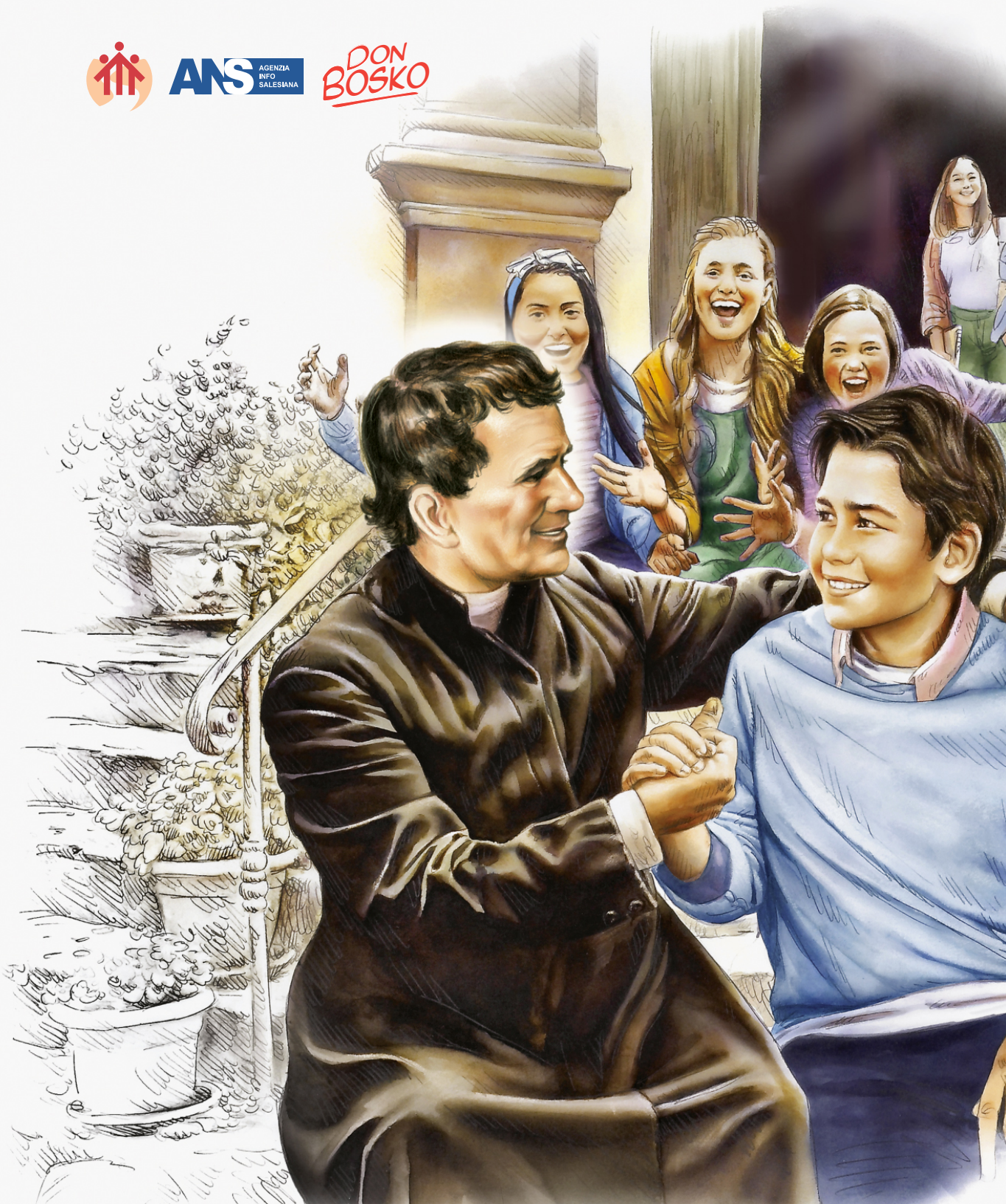

Drugi dokaz za sodelovanje in pomoč pri božjem odrešenju pa je čudež na svatbi v Kani. Marija je bila tam, bila je pozorna na dogajanje. Ko je videla, da jim je zmanjkalo vina, se je takoj obrnila na Sina. S tem je pokazala svoj namen in svoja čustva, ki so jo navdajala skozi trideset let v Nazaretu. Zdaj je to dozorelo v veri in upanju. V Jezusa je verovala z močjo duha in srca. Ni pomišljala. Prosila je za čudež. Potem pa je prepuстила skrb Njemu, naj uredi na primeren način. Le drugim je naročila, naj ga uboga: »Karkoli vam poreče, storite!« (Jn 2,5). Tako nam tudi sedaj naroča in nas priporoča. Po njeni priprošnji se je že zgodilo in se še vedno dogaja veliko število čudežev. V Kani Galilejski se je razodela vloga Marije srednice. Ona posreduje med Gospodom in nami v prejemanju in razdeljevanju milosti. Marija je skrbna mati, ki vidi naše potrebe in s svojo vero prosi Jezusa za nas.

AGENZIA
INFO
SALESIANA

*DON
BOSKO*

Zgodi se tvoja volja kakor
DOBRI KRISTJANI IN P

VEZILO 2020

vrhovni predstojnik Ángel Fernández Artime

v nebesih tako na zemlji
Mt 6.10
OŠTENI DRŽAVLJANI

VENČEK RDEČIH VRTNIC

s. FRANČIŠKA BOŽIČ, hči Marije Pomočnice

S. MILENA DERLINK, HMP

Frančiška, najmlajša od štirih otrok, je izgubila očeta, ko je bila še majhna. Mama in starejša sestra sta skrbeli za njeno vzgojo, pa tudi za to, da ni pogrešala ozračja vedre delavnosti in priložnosti za otroško razigranost. Na žalost je tudi mama kmalu umrla, ko bi še bolj potrebovala njeno bližino in nasvete. Frančiška je imela komaj dvanajst let in je prevzela skrb za gospodinjstvo, starejša sestra pa za preživetje s tem, da je bila priznana šivilja v kraju.

Imela je srečo, da so pred kratkim v Sevnico prišli salezijanci, ki so bili Božičevim otrokom v veliko pomoč. Obe s sestro sta postali goreči sotrudnici, medtem ko je brat postal salezijanec pomočnik. Sestri sta skrbeli za župnijsko cerkev in ker sta znali šivati, sta

zašili tudi obleke za nepogrešljive in vzgojno-izobraževalne gledališče predstave, ki so jih imeli salezijanci v svojem zavodu. Z veseljem sta po svojih močeh sodelovali pri župnijskem življenju in dogajanju. Prav tako sta materialno poskrbeli za enega od otrok sirot. V adventu je Frančiška hodila od hiše do hiše in prosila darov za uboge sirote v zavodu, da so jih za Božič lahko s čim razveselili.

Moč za dobrodelnost je črpala v molitvi in v vsakodnevni sveti maši in obhajilu. V njej pa se je tudi vedno bolj krepila ljubezen do Marije, ki je po smrti mame, na katero je bila zelo navezana, postala njena nebeška Mama in močna opora.

V sebi je že nekaj časa čutila tudi Božji klic. Občudovala je nekatera dekleta, ki jih je poznala in so velikodušno odgovorila Bogu. Toda ni hotela oditi brez sestrinega privo-ljenja, ki jo je prepričevala, da že kot sotrudnica naredi dovolj dobrega za Boga po don Boskovi karizmi. Toda ona je bila popolnoma prepričana, da Gospod od nje želi vse. Sestrino nestrinjanje je zakasnilo njen odhod v Italijo, ko pa se je leta 1928 le odločila in odšla, je sestra prekinila z njo vse stike in ni želela niti njenih novic. To je bilo za Frančiško zelo boleče.

V Italiji, v Nizzi, je našla že lepo skupinico slovenskih kandidatinj. Takoj se je z veseljem začela učiti novega jezika. Med razvedrilom pa so rade zapele tudi kakšno slovensko Marijino pesem. Nanjo kot na starejšo sestro so se obračale tudi druge Slovenke, saj je bila pogumna in vedno vedra. Tudi z jezikom ni imela veliko težav. Če pa je kdaj kakšno novo besedo skombinirala, pa so se ji druge nasmejale. Tudi sama se je znala temu nasmejati.

Imela je močno voljo, toda znala je uboga-

SEVNICA

FOTO: ARHIV HMP

ti. Bila je velikodušna in spretna, predvsem pri šivanju. V noviciatu je pomagala asistentinji v šivalnici. Novinke so se z zaupanjem obračale nanjo, ona pa je bila potrpežljiva in dobra učiteljica, ki je vsem rada pomagala in jih opogumljala, če niso bile tako spretnne pri šivanju.

**Sestra Frančiška Božič HMP
se je rodila 12. 8. 1904 v Sevnici.**

**Prve zaobljube je naredila
v Nizzi Monferrato (Italija) 5. 8. 1930.**

Umrla je prav tam 22. 6. 1936.

Prve zaobljube je naredila še z devetimi Slovenkami. To je bil zanjo dan veselja, pa tudi bolečine zaradi molka rodne sestre.

Po zaobljubah je še nekaj časa ostala v Nizzi, kjer je učila postulantinje šivanja, pozneje pa so jo poslali v Baldichieri, prav tako za učiteljico šivanja. Novica, da je prišla nova mlada sestra iz tuje dežele, ki zna odlično šivati, je kmalu privabilo veliko deklet, ki jih je učila ne le šivati, ampak jih navajala k zglednemu življenju, molitvi in prejemanju zakramentov. V skupnosti je postorila vse, kar je bilo potrebno. V noviciatu se je naučila igrati tudi harmonij in tako je lahko spremljala pevski zborček deklet. Bila je pripravljena za vsako delo, ki ga je opravila s preprostostjo in veseljem. Tudi ob ukazih in opominih je vedno ostala vedrega obraza.

Počasi se je približeval čas njenih večnih zaobljub. V začetku leta 1936 je spremljala dekleta na sprehod. Kot po navadi je bila tudi tokrat ona duša vesele sprostitve. Po vrnitvi se je posvetila pranju, čeprav je čutila veliko utrujenost. Vse so vedele, da je fizično močna, še bolj pa velikodušna. Tudi zvečer, ko je odšla k počitku, je bila bolj utrujena kot po navadi. Ali ne bo HMP utrujena, ko je dobro opravila vse svoje dolžnosti čez dan?

Toda zjutraj ni vstala in ravnateljica, ki je šla gledat, če je zaspala, jo je našla negibno v postelji. Tudi govoriti ni mogla. Zadela jo je popolna paraliza. Poklicali so zdravnika, toda čez teden se je njeno stanje le še poslabšalo in bali so se najhujšega. Počasi je le prišlo do rahlega izboljšanja. Lahko je

STARA KAPELA V NIZZI MONFERRATO

FOTO: ARHIV HMP

spregovorila, njeno telo pa je ostalo negibno. Sprejeli so jo v bolnico v Asti, v upanju, da ji bodo s terapijami lahko pomagali. Že po nekaj dneh so zdravniki ugotovili, da ne morejo narediti ničesar za njeno izboljšanje in sestre so jo vzele domov v Nizzo. Za s. Frančiško so se v trenutku podrlle vse sanje po apostolskem delovanju med dekleti, ki jih je želela voditi k Jezusu in jim pomagati, da bi v svojem življenju odkrivala Božjo ljubezen. Sprejela je Božjo voljo, se izročila v Marijine roke in jo prosila, naj ji pomaga reči »da« in sprejeti trenutni položaj.

Bolezen je počasi napredovala in 24. maja ji je Marija dala jasno znamenje, da bo kmalu umrla. Ko so jo obiskovale njene sestre, ki so se prijavljale na večne zaobljube, so ji rekle, da bodo v sobo prinesle venček rdečih vrtnic – simbol večnih zaobljub, ker ne more vstati. S. Frančiška jim je odgovorila: »Ne boste mi ga prinesle. Jaz sama ga bom šla iskat v nebesa.« V duhu je bila zares pripravljena in tudi njen venček jo je čakal v večnosti. Pred smrtjo ji je ponovno vzelo besedo, a pomignila je duhovniku, da jo je še enkrat blagoslovil in mirno je odšla k svojemu Ženinu na večno poroko.

Brat salezijanec, krojaški mojster na Rakovniku, jo je želel še obiskati, a je bil ob času njene smrti ravno na duhovnih vajah.

Ni še dopolnila 32 let, toda njeno življenje je bilo popolnoma darovano Bogu.

■ Povzeto po *Facciamo memoria*.

PREŽIVEL PO ČUDEŽU

Svoboden po 557 dneh ujetništva v Jemnu

Oktobrski dnevi, ki jih je indijski salezijanski misijonar Tom Uzhunnalil preživel v Sloveniji, so bili milostni čas Božjega usmiljenja. S svojo skromnostjo, zadržanostjo, mirno, a odločno besedo je pričeval ne toliko o družbenih in političnih spremembah ali o senzacionalističnih novicah, temveč o moči molitve in odpuščanja.

4. marca 2016 je oborožena skupina teroristov napadla ustanovo sester misijonark ljubezni v Adnu, glavnem mestu Jemna. Umrlo je šestnajst ljudi, med njimi štiri redovnice. Toma Uzhunnalila, ki je duhovno oskrboval sestre, so ugrabili za 18 mesecev.

Nepričakovano veliko zanimanje za njegovo pričevanje, ki je izšlo tudi v slovenščino prevedeni avtobiografiji, je napolnilo cerkev na Kureščku, svetišče Marije Pomočnice na Rakovniku in cerkvi na Kodeljevem ter Ježici. Dvorana Glasbene šole Rakovnik je pokala po šivih, prisluhnili so mu mladi, zbrani na srečanju salezijanske mladine, dijakinje in dijaki Gimnazije Želimlje ter študenti in mladi v Zavodu sv. Stanislava. Tudi katoliške medijske hiše so objavile njegovo zgodbo.

In kakšna je? Ni je dramatiziral, temveč poglobil. Sporočilo, ki ga je delil s poslušalci, je predvsem evangeljsko. Priporočal je orožje molitve, ki ga je obvarovala pred smrtjo, zdravilo odpuščanja, ki ga je rešilo pred norostjo v osami, in sprejemanje poslanstva v poslušanju Božjega klica ter pogumnim odgovorom nanj po zgledu nebeške matere Marije.

ms

TOM Z UDELEŽENCI SREČANJA SALEZIJSKE MLADINE NA RAKOVNIKU

FOTO: GREGA VALIČ

FOTO: MARKO SUHOVERŠNIK

MOČ MOLITVE

Velikokrat sem že povedal, a moram še enkrat ponoviti: Prav molitev me je v času jetništva podpirala in ohranjala svobodnega in pri zdravem razumu. Odmerjala je moj čas in mi bila spremljevalka podnevi in ponoči. V krščanski molitvi smo najprej mi tisti, ki poslušamo Boga, ki nam govori. A tudi on posluša, ko govorimo mi in ga prosimo. To je dialog, eden drugemu govorimo, eden drugega poslušamo. Zaupamo mu svoje strahove, trpljenje, pomanjkanje. Bog pa nas uslišuje, čeprav včasih ob času, ko si ne obetamo. Molitev ni kot kovanec, ki ga vržemo v avtomat za sendvič ali pijačo po želji. On dobro ve, ali prosimo kaj, kar je dobro za nas, ali ne.

Videl sem, da ko sem bil v strahu ali brezupu, niti za hip nisem pomišljal, da se ne bi zatekel k njemu. Vsekakor sem to storil raje in hitreje kot takrat, ko sem bil miren in sem videl, da gredo stvari na bolje. Nekaj podobnega se dogaja vsem. Ko so zadeve v redu, je Bog lahko miren pred nami. Ko pa pridrvi nevihta, pri njem nemudoma iščemo zatočišče; nimamo težav moliti na kolenih, da bi nam le ponudil roko v pomoč.

V resnici pa bi se morali naučiti zaupati mu in se mu prepuščati tudi takrat, ko se nam njegova volja zdi nerazumljiva. Moliti k Bogu Očetu in k Materi Mariji pomeni, da se v odnosu do njiju priznavamo za

hčere in sinove, za majhne. V nebesa bomo lahko prišli le s ponižnostjo, kakor pravi sv. Avguštín: »Bi rad bil velik? Začni od najnižje. Če nameravaš zgraditi zgradbo svetosti, pripravi najprej temelj ponižnosti.«

Moram priznati, da imam sedaj manj časa kot tedaj, ko sem bil ugrabljen. Seveda so razne obveznosti in to, kar je potrebno postoriti, se postavlja naprej v vrsto – in tako iščem priročne izgovore za manj molitve in sem v krempljih tostranskega, ko bi se sicer moral predvsem iztezati k presežnemu.

Opozoril bi rad tudi na to, da so molitve k Bogu, ki so jih izrekli ljudje drugačne vere, kot je moja (hindujci, muslimani), dosegle mojo izpustitev. Zame je to pravi čudež. Sklenjene roke so prekoračile ovire in meje in postale mostovi za združevanje tega, kar vojne ločujejo, to je ljudi in narode.

Mahatma Gandhi je imel prav, ko je zapisal: »Molitev je ključ, ki odklepa jutranja vrata in zaklepa večerna. Brez Božje milosti ni miru, Božje milosti pa ni brez molitve.« Zato te prosim, bralec, da ohranjaš navado molitve.

“

Ni pomembno,
kje in kdaj bom umrl.
To, kar največ šteje,
je, za kar živim, za kar
delam in umrem.

”

Molitev ni brezdelno kratkočasje za starko. Če jo dojamemo v njeni pravi vrednosti in če jo dobro uporabimo, je to najmočnejše sredstvo za dejanje. Molitev nedvomno terja živo vero v Boga. Prazna molitev je kot zven trombe ali zvok čembalov. Prihajati mora iz srca. Molitev, ki prihaja iz srca, nas sprošča, nam daje čut za mero, nam jasno nakazuje naslednji korak, ki ga moramo storiti. Res, v življenju lahko izgubimo marsikaj; molitve ne smemo nikakor.

Odlomek je iz Tomove avtobiografije Preživel po čudežu. V slovenski jezik jo je prevedel Marjan Lamovšek, izdala pa salezijanska založba Salve.

Daj nam danes naš vsa

LASTOVKA IN STRAŠILO

Nekoč je divji lovec ranil lastovico. Ko je prišla jesen, se z drugimi ni mogla podati v tople kraje. Nekaj časa se je še lahko preživljala s tem, kar je našla na poljih. Potem pa se je začela grozna in ledena zima.

Nekega mrzlega jutra, ko je iskala, kaj bi dala v kljunček, je lastovica sedla na poljsko strašilo. To je bilo zelo drugačno strašilo, prijatelj srak, črnih vran in druge leteče perjadi. Telo je imelo narejeno iz slame, oblečeno v stare cunje.

Za glavo je imelo veliko oranžno bučo. Njegovi zobje so bili iz koruznega zrnja, namesto nosu je iz buče štrlel koren, za oči pa sta mu služila dva lešnika.

»Kaj se je zgodilo, lastovica?« je vprašalo strašilo, prijazno kot vedno.

»Slabo kaže,« je vzdihnila lastovica.

»Mraz me ubija in nimam zavetja. Da ne govorim o hrani. Zdi se mi, da ne bom videla nove pomladi.«

»Ne boj se. Zlezi pod mojo suknjo. Moja slama je suha in topla.«

Tako je lastovica našla dom v

slamnatem srcu strašila. A kje dobiti hrano? Lastovica je vedno težje našla kakšno jagodo ali seme. Nekega dne, ko je zmrzal pokrila vso pokrajino, je strašilo prijazno dejalo lastovici:

»Lastovička, pojej moje zobe: to so koruzna zrna.«

»Toda ti boš ostalo brez zob.«

»Izgledalo bom bolj pametno.«

Strašilo je ostalo brez zob, a bilo je veselo, da je njegova mala prijateljica živela. Nasmehnilo se ji je s svojimi lešnikovimi očmi.

Čez kakšen dan je prišel na vrsto korenov nos.

»Kar pojej ga. Bogat je z vitamini,« je strašilo dejalo lastovici.

Na vrsto sta prišla lešnika. »Zadovoljilo se bom s tvojimi pripovedmi,« je dejalo strašilo. Nazadnje je strašilo lastovici podarilo tudi bučo, ki mu je služila za glavo.

Ko se je pričela pomlad, strašila ni bilo več. Žrtvovalo se je za preživetje lastovice.

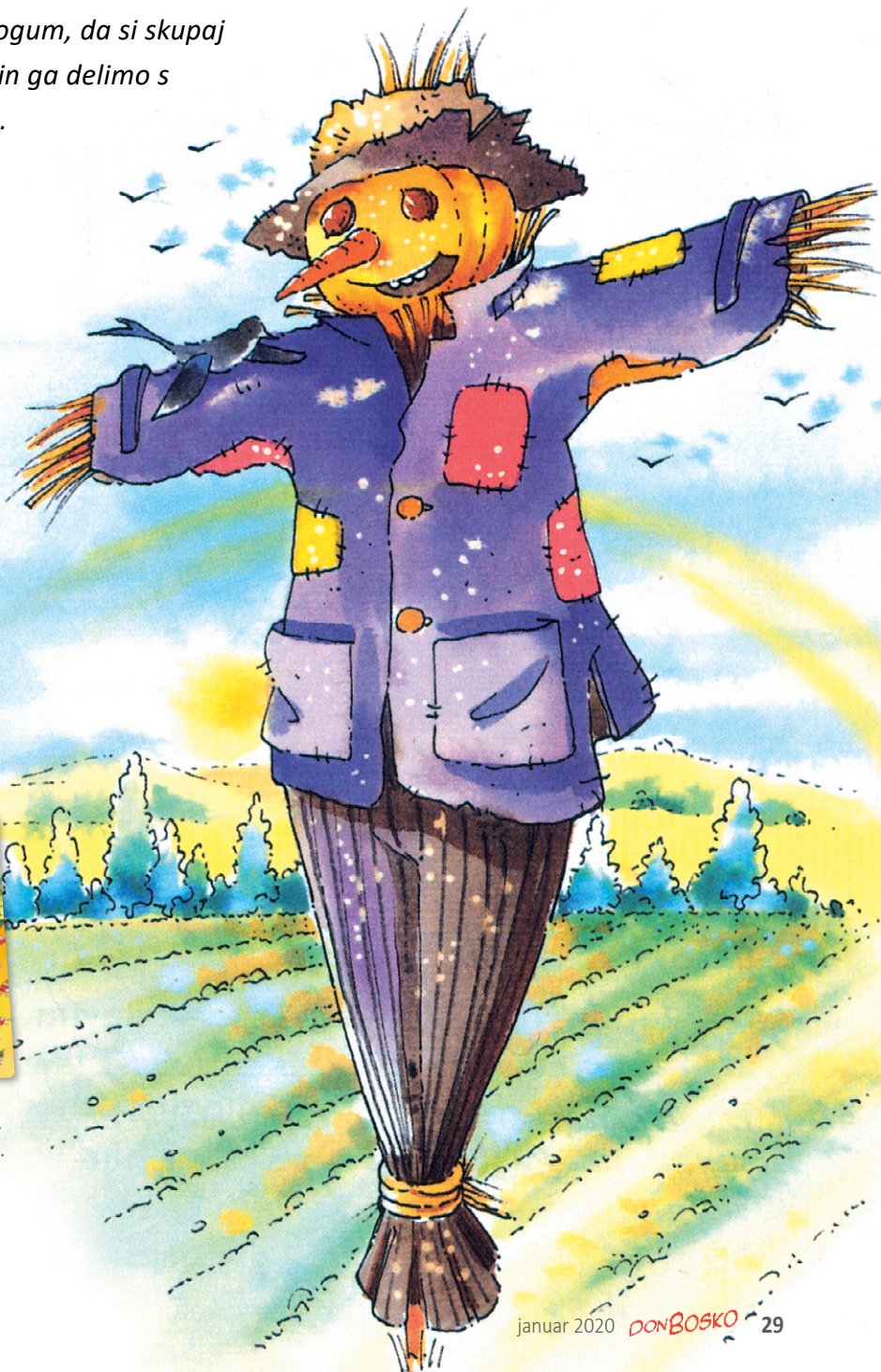
akdanji kruh

Kot vsak oče tudi Bog poskrbi, da nam ne bi manjkalo nič, kar potrebujemo za življenje. To stori po delu tolikih ljudi. Njega prosimo za pogum, da si skupaj zaslužimo naš kruh in ga delimo s tistimi, ki ga nimajo.

A Bog je storil še več. Da bi dojali, kako rad nas ima, je on sam za nas postal kruh v sveti evharistiji.

Zgodba je iz knjižice Oče naš, ki jo je napisal Bruno Ferrero. Ilustracija Marinella Cesale. Izdala založba Salve.

MALA CVETKA SE JE RAZCVETELA

Praznovanje 100-letnice salezijanske navzočnosti na Kodeljevem

V začetku oktobra 2019 sta župnijska in romarska cerkev sv. Terezije Deteta Jezusa in salezijanski dom na Kodeljevem obeležila 100-letnico salezijanske navzočnosti v tem predelu Ljubljane.

Praznovanje se je začelo v torek, 1. oktobra 2019, na sam praznik »male cvetke«, ko je večerno sveto mašo daroval salezijanski inšpektor Marko Košnik, bogoslužje pa so obogatili romarji in župljani z vrtnicami, mešani pevski zbor in ministranti, ki so v večjem ali manjšem številu sodelovali tudi vse naslednje dni tridnevnice.

Prvi dan tridnevnice je sveto mašo daroval prof. Tone Ciglar, ki je v nagovoru obudil spomine na enajst let, ki jih je preživel na

Kodeljevem. Po sveti maši je bila župnijska dvorana skoraj premajhna za vse obiskovalce, ki so želeli prisluhniti predstavitvi monografije »Sto let salezijanskega poslanstva na Kodeljevem«. Bogat kulturni program je povezovala Lucija Žohar, s pesmijo pa ga je povzdignila pevska skupina »Do tja ...« O nastanku in vsebini knjige je spregovoril urednik dr. Bogdan Kolar, z umetniškim povzetkom gradnje cerkve se mu je pridružil kustos dr. Bogo Zupančič, prof. Tone Ciglar pa je navzoče razveseljeval z nekaterimi anekdotami iz trdega povojnega obdobja, ki ga je na Kodeljevem preživljala salezijanska skupnost.

Naslednji večer je sveto mašo daroval kodeljevski rojak Anton Bedenčič, ki je v nagovoru poudaril, da ne smemo le čakati na nebesa po smrti, temveč jih ustvarjati že tukaj in sedaj. Bogoslužje je spremljala skupi-

FOTO: ŽIGA LOVŠIN

na Alfa in Omega pod vodstvom Nade Žgur, ki je po sveti maši pripravila še krajši slavlilni koncert s pričevanjem.

Sobotno popoldne in večer sta bila predvsem v znamenju mladih, saj so mladi iz SMC Kodeljevo pripravili animatorij za mlade in animatorje, ki so prišli tudi iz okoliških župnij. Skozi igro in dejavnosti so spoznava- li župnijsko zavetnico sv. Terezijo. Katehezi je sledila velika igra, kjer so, tako kot prvi salezijanci pred sto leti, raziskovali Kodeljevo in okolico. Program so zaključili z mladinsko sveto mašo, ki jo je daroval Boštjan Jamnik, domači mladinci pa so združili moči in jo glasbeno in pevsko obogatili.

Sončno nedeljsko jutro, 6. oktobra, je vabilo v svetišče »male cvetke«, ki se je kljub svoji prostornini dodobra napolnilo. Bogoslužje je ob navzočnosti domačih salezijancev, nekdanjih župnikov in gostov daroval beograjski nadškof msgr. Stanislav Hočevar. V homiliji ni skoparil z evangeljskimi izpeljavami in razlagami, mislimi sv. Terezije Dete- ta Jezusa in don Boska ter svojimi spomini na Kodeljevo, vse pa je zavil v Božjo zgodovino in posege. Slavje je nadvse povzdignil mešani pevski zbor in priložnostni orkester pod vodstvom Petra Rojka, svoje je dodala četa ministrantov in drugih župnijskih sodelavcev. Med slovesnostjo je nadškof blagoslovil tudi novo krstno kapelo, po maši pa še prenovljene prostore dnevnega centra Skale. Množica se je še dolgo zadržala na ploščadi pred cerkvijo ter na travniku ob njej, saj ni manjkalo dobrot, ki pritičejo taki in tako veliki slovesnosti. ms

Rafo Pinosa prejel državno priznanje

20. novembra 2019 je na Gospodarskem razstavišču v Ljubljana potekal Nacionalni posvet mladinskega sektorja, na katerem je Državno priznanje za prispevek k uveljavljanju mladinskega sektorja – priznanje za kakovostno in uspešno delo v daljšem obdobju prejel Rafo Pinosa, ravnatelj salezijanske skupnosti na Kodeljevem.

»Rafo Pinosa vse življenje posveča delu z mladimi, ki ga doživlja kot poslanstvo. S svojo karizmo izjemno vpliva na ustanavljanje in profesionalizacijo mladinskih organizacij ter mreženje različnih organizacij na področju mladinskega dela. Pri svojem delu uporablja preventivno vzgojno metodo, ki jo je uvedel don Bosko, kar je kulturo mladinskega dela dvignilo na zelo visoko raven. S svojimi prizadevanji je številnim mladim, ki so bili dejavni v mladinskih organizacijah, omogočal lažji prehod v življenje odgovornih odraslih. Še posebej pomemben je njegov vpliv na družbeno povezanost, ki jo je dosegel na področju dela z depriviligiranimi in socialno šibkimi otroki ter mladostniki v kulturno, versko in narodnostno zelo raznolikem okolju priseljencev iz nekdanje skupne države, danes pa jo nadgrajuje z izvajanjem učne pomoči in individualnim spremljanjem posameznikov. Rafo Pinosa je ob svojem delu dejavno sodeloval v številnih delovnih telesih na državni ravni.«

WWW.MLAD.SI; FOTO: MATEJ PUŠNIK

»MARIJA, RADA TE IMAM«

MIHAELA JAZBEC, SaS

Preko salezijancev, ki so delovali v naši župniji Sevnica, sem že kot otrok spoznala don Boska in salezijansko karizmo.

V času odraščanja sem sodelovala v župniji na različnih področjih. Nismo imeli naziva animator, smo pa vseeno dihali in živeli v don Boskovem duhu, povezani z delom za mlade. V zelo lepem spominu mi ostajajo počitnice na Trsteniku za otroke, Uskovniški teden za mlade, duhovne vaje na Bledu pri sestrah HMP ... Na župnijskem misijonu leta 1999 z naslovom »Vrnil se bom k očetu« sem preko misijonarja, sedanjega beograjskega nadškofa Stanislava Hočevarja, spoznala salezijance sotrudnike.

V prvem letniku srednje šole sem v sebi preverjala poklicanost, da vstopim k hčeram Marije Pomočnice. V pogovoru s tedanjo inšpektorico, sedaj že pokojno sestro Marjeto, sva prišli do skupnega zaključka,

da imam doma in v okolju, kjer živim, veliki misijon, kjer me potrebujejo. Izročila mi je rožni venec, ki me spremlja že 35 let. Lahko rečem, da je sestra takrat zame izgovorila preroške besede, kajti delo v moji družini in v neurejenih midsosedskih razmerah je zame res pravi misijon.

Klic živeti salezijansko karizmo je ostajal v mojem srcu. Združenje salezijancev sotrudnikov je tretja veja salezijanske družine. Ustanovil jo je že Janez Bosko. Spoznala sem, da je salezijanec sotrudnik človek, ki želi živeti evangelij v svetu v skladu s salezijansko karizmo kot laik v svetu. Po zgledu don Boska nadaljuje njegovo delo v družini, na delovnem mestu ... Svoje poslanstvo uresničuje v vsakdanjem življenju. Na poseben način pa je poklican k delu z mladimi tam, kamor salezijanci in salezijanke težje ali pa sploh ne morejo priti. Seveda pa je salezijanec sotrudnik uspešen samo, če tudi sam duhovno in osebno raste.

Po zaključka misijona sem se odločila, da vstopim v formacijo za salezijanko sot-

FOTO: TADEJ VELENŠEK

rudnico, na kar sem se pripravljala na Rakovniku. Zaradi težav v domačem okolju in zdravstvenega stanja se takrat nisem čutila vredna, da zaprosim za vstop v Združenje. Ščasoma nisem več razmišljala o izpovedi obljube, ker se mi je zdelo dovolj, da živim don Boskovo karizmo, tudi če nimam obljube. Bogu sem hvaležna, da sta me gospod Ivan Turk in gospod Matild Domic v lanskem letu spodbudila, da sem zopet začela premišljevat o tem in moliti na čast Svetemu Duhu.

8. septembra 2019 sem romala na Rakovnik, soočala sem se z duhovnimi boji. Dejala sem: »Grem k Mariji, ona bo odgovorila na moja vprašanja.« Pridigar, zlatomašnik Tone Ciglar, je med drugim povedal, kako je vstopil k salezijancem gospod Andrej Majcen. Ko je s tresočo roko oddal prošnjo na Radni, ga je predstojnik vprašal: »Andrej, ali imaš rad Marijo?« Dejal je: »Ja!« Začele so mi teči solze. Ja, Marija, rada te imam. Nisem več razmišljala, odločila sem se ter z notranjim mirom in veseljem v srcu oddala prošnjo.

“

Božja pota so skrivnostna in gredo včasih po ovinkih, tako da sem na dokončni korak čakala celih dvajset let.

”

Božja pota so skrivnostna in gredo včasih po ovinkih, tako da sem na dokončni korak čakala celih dvajset let.

Skupaj z Andrejem, Anito in Timotejem sem izpovedala obljube lani, na predvečer praznika Brezmadežne, na Rakovniku. Za geslo smo si izbrali don Boskove besede: »Od tebe si ne želim drugega, kot da si dober in vedno vesel.« V spomin na slovesnost obljub smo delili škatlice z vžigalicami kot znamenje naše gorečnosti za don Boska.

Bogu sem hvaležna za vse prejete milosti ter Mariji Pomočnici za Božje varstvo. Prosim Boga, da bi zmogla don Boskovo karizmo živeti v vsakdanjem življenju.

Občinsko priznanje Andreji Košmrlj

Občina Sodražica je ob svojem prazniku, 25. oktobra 2019, podelila priznanje za prispevek za skupno dobro salezijanki sotrudnici Andreji Košmrlj.

»Andreja Košmrlj ni le skrbna žena, mama in babica, ampak je tudi salezijanka sotrudnica, dolgoletna dejavna članica Karitas, zvesta bralka beril, je žena, ki ima odprte oči in ušesa za bližnjega. Letos je že 22. leto sodelovala na oratoriju. Ko je bila še zaposlena, je v času oratorija vzela enotedenski dopust, da je lahko pomagala pri izvedbi delavnic in v kuhinji. Starejši in pomoči potrebni jo poznate kot dobrosrčno Andrejo, ki večkrat obišče naše občane v domovih za starejše in doma. Z lepo besedo in razločnim glasom že dolga leta sodeluje pri branju beril v domači cerkvi ter priskoči na pomoč tudi v župnišču (v kuhinji), kadar je to potrebno. Večkrat poskrbi za urejenost kapelice v Podklancu in za šmarnično pobožnost, včasih pa tudi za druge Marijine pobožnosti. Njena delavnost, vztrajnost, čuteče srce, potrpežljivost, naklonjenost, lepo sodelovanje v skupnosti, ljubezen do bližnjega ... so vrline, ki "krasijo" njeno osebnost tako v družini kot med nami v skupnosti, za kar smo ji vsi zelo hvaležni.«

Andreji čestitamo in smo ji hvaležni za njen zgled ter delo tudi v Združenju salezijancev sotrudnikov in v vsej salezijski družini.

FOTO: ŽIGA LOVŠIN

»POSTANI PONIŽEN«

TOMAŽ STOJC, SDB

Vstopili smo v leto 2020. Naj vam, drage bralke in bralci, to leto prinese obilo lepih trenutkov v vaših družinah in naj bo zdravja ter veselja poln vsakdanji korak. V preizkušnjah in težavah pa se obrnite Nanj in na Marijo Pomočnico in boste videli, kaj so čudeži. Tako nam zagotavlja sv. Janez Bosko.

V Jezusa v Najsvetejšem zakramentu in v Marijo je zaupala tudi mati Marjeta. Brez njene globoke vere, zaupanja, predvsem pa ponižnosti, ne bi mogla krmariti med sinovoma Antonom in Janezom. Anton je čedalje bolj nasprotoval Janezovemu študiju in napetost v družini je pripeljala do tega, da je Janez moral oditi od hiše.

V sanjah pri devetih letih mu je Marija dejala: »Postani ponižen.« Don Boskova ponižnost se je začela prav s tem odhodom od doma. Mati, ki je vedela za premožno, krščansko in kmečko družino Moglievich iz Moncucca, ga je poslala tja. Ni ga priporo-

čila ljudem, le njegovemu angelu varuhu, in ga poslala od doma za dve leti (prim. BS I,135).

Le brez besed lahko zremo na mater, ki zaradi miru od doma odpošlje svojega sina. Nastopi tišina, ki govori o ljubezni matere do sina. Če je mati želela obdržati sina, ga je morala izgubiti, ga je morala poslati od doma. Le kaj bi se zgodilo z Janezom, če bi ostal doma ob nasilnem bratu?

“

Koliko mater ali očetov danes »pošlje v svet« sinove, hčere, da jih izgubi in tako pridobi kaj »večjega, boljšega, svetega ...«?

”

Jajca po piemontsko

SESTAVINE

8 jajc, 30 g pancete, 200 g paradižnikove mezge, 1 čebula, maslo, olje, sol, poper.

PRIPRAVA

V ponvi na olju popražite seseklano čebulo in ji dodajte na kocke narezano panceto. Po petih minutah praženja dodajte paradižnikovo mezgo. Po svojem okusu lahko dodate pekoči feferon. Nato solite, poprajte in pustite, da se vse zgosti. Medtem pripravite štiri manjše globoke krožnike, ki jih lahko date v pečico, ter jih namažite z maslom. V pripravljene krožnike porazdelite zmes, ki se je zgostila, in na vrh ubijete jajce. Vse skupaj postavite v že vročo pečico na 180° in počakajte, da se jajca spečejo.

PA BOG POŽEGNAJ!

FOTO: PRIMOCHEFIT

Razširjena salezijanska skupnost na Trsteniku ob zaključku inšpektorjeve vizitacije konec oktobra 2019.

V Zagrebu je bila duhovna obnova za dekleta z naslovom »Paaa«, ki jo je pripravila mednarodna ekipa sester hčera Marije Pomočnice iz Slovenije in Hrvaške. Dekleta so pogumno stopila na pot odkrivanja Božje volje v svojem življenju preko molitve, pogovora, meditacije ter izkustvenega dela sejanja semen.

Občina Radlje ob Dravi je ob občinskem prazniku 27. 9. 2019 podelila pet pohvalnih plaket, med njimi tudi skupnosti sester HMP za 30-letno navzočnost in delo v župniji in za raznovrstno sodelovanje s krajevnimi ustanovami. Izrazili so hvaležnost za molitev, ki se čuti v bližnji in daljni okolici.

V Savoni (IT) se je začel škofijski postopek za priznanje svetosti salezijanke sodelnice Vere Grite (1923-1969).

Na Rakovniku smo konec novembra gostili 26 mladih, ki so že ali pa v tem letu vstopajo v vlogo oratorijskega voditelja. Vikend je minil v znamenju razmišljanja o animatorjih in otrocih, v nabiranju novega znanja s področja vodenja, norega vzdušja in čudovitega petja.

V 12. sezono večerov SKG sta nas na novembrskem in decembrskem večeru uvedli dve odlični pevki in glasbenici: Tiana in Petra Stopar.

Prvi vikend v letu 2020 smo se animatorji Postnih duhovnih vaj in ekipa pripraviljavcev oratorijskega priručnika zbrali v Želimljah. Čas je bil namenjen tudi druženju, povezovanju, zabavi in duhovnosti.

Vodenje tradicionalnih adventnih duhovnih vaj na Bledu sta v preteklem adventu prevzela salezijanec Klemen Balazič in sestra HMP Majda Merzel.

Na Bledu smo sestre hčere Marije Pomočnice od 28. do 31. oktobra 2019 imele redni inšpektorialni (provincialni) zbor. Enaindvajset sester iz osmih skupnosti, v katerih delujemo v Sloveniji in na Hrvaškem, se nas je poglobljalo v temo: *»Karkoli vam poreče, storite.«* Žive in rodovitne skupnosti v srcu današnjega časa. Skozi iskanja, razmišljanja, izzive, s katerimi se srečujemo v skupnostih in v poslanstvu, smo prišle do podobe iz don Boskovih sanj, ki govori o dveh stebrih, med katera je zasidrana Kristusova Cerkev in s tem mi vsi.

Glavna junakinja Oratorija 2020, kraljica Estera, je na družbenih omrežjih objavila prvi selfi.

V Don Boskovem centru tradicionalno pripravijo silvestrski večer z otroki že kak dan pred Božičem.

Veliki plakat, ki ga je ob Dolenjski cesti v Ljubljani objavil SMC Rakovnik, je mimo-vozeče opominjal, da Božič ni pravljica, temveč dogodek učlovečenja Boga med nami. Oznanjevanje se je preselilo na ulico.

Dvanajst družin z različnih koncev Slovenije je razmišljalo ob geslu: »Kje sem in kam grem?« Staršem so v treh sklopih spregovorili salezijanec Peter Pučnik, sestra HMP Martina Golavšek in salezijanca sotrudnika, zakonca Natalija in Tilen Mlakar.

V začetku oktobra smo se člani škofijskih odborov ZAO zbrali na skupnem vikendu. Spoznali smo kraljico Estero, lik oratorija 2020 in načrtovali dogodke za naslednje leto. Zbirali smo ideje, se spoznavali in zabavali. V molitvi smo priporočali vse mlade, da bi bili aktivni kristjani.

Tudi lanski december na Skali ni minil brez *Novoletne prireditve*, ki jo že tradicionalno pripravijo pred božično-novoletnimi prazniki.

Po uspešno izvedenih igrah PGSI v Ljubljani smo s šolskim letom 2019/20 začeli novo sezono ŠportKAT lige. V oktobru pa smo se z voditelji ekip odpravili po izkušnje usposabljanja v italjanski Schio.

Gostja januarske kateheze za študente in mlade v poklicih *Srečanja z Bogom* na Rakovniku je bila s. Emanuela Žerdin, ki je spregovorila o molitvi.

Učenci in učenke Glasbene šole Rakovnik so v ponos profesorjem in v zahvalo publiki zapeli in zaigrali melodije slavnih skladateljev na adventno-božičnem koncertu.

Janez Ambrožič SDB (1920-2019)

Janez Ambrožič se je rodil 14. avgusta 1920 v vasi Dane pri Ribnici. Še isti dan je po svetem krstu postal dedič Božjega kraljestva. Njegovo otroštvo je bilo kratko. Najprej je obiskoval ljudsko in nato meščansko šolo v Ribnici. Leta 1934 je odšel v Salezijanski zavod Veržej. Tam je z vestnostjo in vztrajnostjo opravil pet razredov gimnazije. Njegova dobra in zgledna družina ga je v teh letih vsestransko podpirala in mu stala ob strani. Konec julija 1940 je začel noviciat na Radni pri Sevnici. Zaradi vojnih razmer se je z nekaterimi drugimi novinci preselil na Selo pri Ljubljani. Čeprav ga je inšpektor Ivan Špan uradno sprejel k prvim zaobljubam 14. avgusta 1941, jih je izpovedal šele 12. oktobra 1941 na gradu Škrljevo v župniji Šentrupert na Dolenjskem, kamor so se novinci morali preseliti zaradi vojne. Po zaobljubah je odšel na Rakovnik. Tu se je uvajal v mojstrstvo knjigoveštva in tiskarstva, kar ga spremljalo celo življenje. V tistih letih bi moral služiti vojaški rok, vendar ga je rešila vneta rana in bezgavka na vratu. Nevarna rana se je po čudežu počasi zacelila. Mnogi njegovi vrstniki, ki so morali v vojaške vrste, vojne niso preživeli.

Maja 1945 so ga pognali iz domovine. Zaradi strahu za svoje življenje se je pridružil velikemu eksodusu salezijancev skupaj z množico drugih ljudi, ki je odšla na Koroško. Decembra leta 1948 je salezijanec Alojzij Luskar o njem zapisal, da pomaga v mladinskem domu in vzdržuje zveze s svetom, ker imajo vsi drugi salezijanci premalo časa za pisanje. Kardinal Franc Rode, ki se je takrat kot otrok znašel v taborišču v Spittalau, je o tej skupini salezijancev zapisal: »Po zaslugi salezijancev smo živeli izredno intenzivno in tudi versko življenje. Tudi zelo vzgojno. In naj omenim še dva salezijanca, za katera smo vedeli, da nista duhovnika, in sta bila zraven pri igrah. To sta bila g. Janez Ambrožič in g. Rudi Knez. Ti ljudje so bili popolnoma predani svojemu poslanstvu in so se docela žrtvovali za nas.« Leta 1949 je odšel v Buenos Aires, kjer je 27. aprila 1950 izpovedal večne zaobljube. V glasilo salezijancev zdomcev Naše delo je zapisal: »Gotovo se spominjate Ribničana, ki v Buenos Airesu zašpehane buklice flika in Bogu čas krade ... Včasih se spominjam na našo knjigovoznico na Rakovniku. Kako lepi časi so bili to.« Nato doda: »Tako sem postal popoln član sal. družbe. Spominjajte se me v svojih molitvah, da bi to ostal vse življenje in da bi mogel tudi kaj dobrega storiti ta čas, kolikor mi ga je še odmerjenega.« Za-

YOUTUBE DON BOSKO SLOVENIJA
Salezijanec Janez Ambrožič

radi njegove delavnosti, discipline in odličnega značaja so mu predstojniki dodelili delo knjigoveza in prodajalca v veliki salezijanski knjigarini. Skoraj 15 let je v oratoriju z drugimi sobrati zbiral slovensko mladino. Leta 1966 se je vrnil na Rakovnik. Mladi salezijanci so se od njega mnogo naučili. Herman Gregorič pravi: »Bogoslovci smo večkrat pomagali vezati Salezijanski vestnik, g. Janez ga je obrezoval na star rezalni stroj. Običajno zaradi varnosti in natančnosti ni nobenega pustil zraven, ker je bil tisti stroj počasen in nevaren. Tako je moral delati vsaj po tri dni skupaj, da je bil Vestnik pripravljen za pakiranje. Tudi pakiranje za pošto je večinoma pripravljaval sam.«

Leta 1991 se je preselil v novo inšpektorialno hišo, pozneje pa kot član skupnosti Rakovnik v prenovljen vzgojno-pastoralni dom. Vestno je skrbel za lepoto don Boskovega parka in čistočo lurške kapelice. Oktobra 2014 je odšel na Trstenik. Stopil je v svetišče Marije Pomočnice v spremstvu sobratov, se ozrl po don Boskovem parku in pogumno začel zadnje obdobje svojega življenja. Po petih letih bivanja na Trsteniku je svoje življenjsko romanje zaključil 4. oktobra 2019.

Duhovno podobo sobrata Janeza Ambrožiča lahko strnemo v nekaj poudarkov, ki orisujejo njegove konkretne življenjske držbe: izbira pravega poklica, klena volja, izraba časa, lepo in uglajeno vedenje, vrednota dela, spoštovanje in zaupanje vase, skrb zase in za zdravje, vsakdanja duhovnost, pobožnost do Marije.

s. Julijana Jeklar HMP (1934-2019)

V kapeli sester hčera Marije Pomočnice na Bledu smo se v sredo, 4. decembra 2019, poslovili od naše drage s. Julke Jeklar, ki je dopolnila 85 let življenja in 48 let redovnih zaobljub.

Julka je kot osmi od desetih otrok 18. avgusta 1934 razveselila očeta Valentina in mamo Ivano v prelepi gorski vasi Koprivnik nad Bohinjem. Že naslednji dan je prejela božje otroštvo po zakramentu svetega krsta.

Kot je sama zapisala v spominih, so starši otroke vzgajali bolj z zgledom kot z besedo, nikoli pa s palico. Ko je izbruhnila vojna, je bila Julka sredi prvega razreda osnovne šole. Po vojni je končala osnovno šolo in nižjo gimnazijo. Naredila je tudi en letnik trgovske šole in delala prakso v trgovini, nato pa je trgovina v domači vasi propadla in s tem se je končalo njeno šolanje. Ostala je doma in pomagala na kmetiji.

Zelo rada je brala knjige in se ob njih navduševala za ideal življenja z Bogom. Ko so leta 1960 na župnijo prišli salezijanci, je začela zahajati tudi v Ljubljano na Rakovnik. Domačemu župniku je zaupala, da želi postati redovnica. Na Rakovniku se je srečala s sestrami hčerami Marije Pomočnice, ki so ji svetovale, naj še malo počaka, a Julka ni želela čakati. Pridružila se je sestram na Rakovniku, kjer je pomagala pri gospodinjskih delih. Od tam jo je pot vodila na Reko. Zaradi svojih za tiste čase zrelih let je morala za vstop v Družbo dobiti dovoljenje vrhovne predstojnice. Ko je dovoljenje prišlo, je v času kandidature in postulata preverila, še bolj pa poglobila iskreno željo hoditi za Gospodom. Noviciat je začela 1. 1969 v Lovranu in čez dve leti, 5. 8. 1971, na Bledu izpovedala prve redovne zaobljube, večne pa šest let pozneje, prav tako na Bledu.

Njene marljive roke in prijazno srce so bogatili skupnosti Bled, Reka, Želimlje, Ljubljana Rakovnik, Radlje ob Dravi. Največ svojih moči je dala skupnosti na Rakovniku, kjer je skrbela za gospodinjstvo pri bratih salezijancih, in sicer je bila v seštevku tam vsega skupaj kar 26 let. Zadnje desetletje pa je bila na Bledu, kjer se je veselila pogleda na planine in sorazmerne bližine svojih domačih. Do konca pomladi je marljivo pomagala pri raznih hišnih opravilih, nato pa je obležala.

Bila je pozorna do vseh, vesela vsakega obiska, ob katerem so njene oči tudi v zadnjem obdobju, ko je telo niti glas nista več ubogala, zažarele kot dve zvezdici. S tem je vsakemu povedala, da

je obiska prav zelo vesela. Na odhod jo je Gospod pripravljaval počasi in postopno, ona pa je z njim sodelovala in se jasno zavedala, da mora izpuščati iz rok vse stvari, ki so ji bile na tem svetu dragocene. Hvaležno se je bomo spominjale kot dobre, delavne, pozorne in hudomušne sestre, ki je z modrimi izjavami oplemenitila marsikateri pogovor, s skritimi dobrimi deli pa delila upanje in veselje.

Alojzija Kren (1925-2019)

Od nas se je poslovila Alojzija Kren iz Medane, dobrotnica in molivka za duhovne poklice. Rodila se je v verni družini 2. 10. 1925 na Plešivem v Goriških brdih. Lojza si ni ustvarila družine, zato je svoje življenje posvetila molitvi in veliki dobroti vsem, posebej bratovi družini. Bila je vestna članica salezijanske družine. Šla je skozi velike zdravstvene preizkušnje, vendar je bil na njenem obrazu vedno nasmeh in besede: »Jezus, vate zaupam.«

Zadnje mesece življenja je preživela v domu za ostarele, kjer je nekaj dni pred smrtjo prejela popotnico. Zaupala je v Božje usmiljenje z obljubo, da kdor veruje in zaupa Vanj, ob smrti ne bo sam. Pri homiliji je domači župnik ganljivo dejal: »Nekateri ljudje živijo, hodijo, molijo, govorijo in umirajo tiho, neopazno, kot je živel Lojza.« Kljub deževnemu in vetrovnemu tednu je bil dan pogreba sončen, topel s čistim, umitim nebom. Tudi na tak način Jezus že na zemlji nagrajuje tihe in skrite molivce. Verujemo, da bo tudi v večnosti še naprej priprošnjica za duhovne poklice.

Nadja

Božji služabnik IGNACIJ STUHLÝ

Pred 150 leti se je v Boleslawu, majhnem kraju v Zgornji Šleziji, rodil Božji služabnik Ignacij Stuchlý. Od neomajno vernih staršev se je mali Ignacij navzel pogumne vere. Že v osnovni šoli je svojega odličnega učitelja Janeza Kolibaja veliko slišal govoriti o duhovniškem poklicu, ki ga je popolnoma prevzel. Sanje so se uresničile in z 22 leti se je napotil k salezijancem. V Turinu ga je sprejel Mihael Rua. Njegova goreča želja je bila, da bi odšel v misijone, zato je ob filozofiji študiral še agronomijo. A don Rua mu je nekega dne skrivnostno dejal: »Tvoj misijon bo na severu!«

Leta 1910 je prišel v Ljubljano na Rakovnik. Prevzel je nadaljevanje gradnje cerkve Marije Pomočnice, ki so jo prekinili zaradi pomanjkanja ekonomskih sredstev. To so bili težki časi: treba je bilo nahraniti veliko lačnih ust gojencev zavoda in vzdrževati noviciat, kjer so se mladi pripravljali na salezi-

FOTO: ANS

janski poklic. Kot dober ekonom je uspešno vodil zavod ter dokončal gradnjo svetišča.

Leta 1925 so ga predstojniki poslali v Peroso Argentino (Turin), da je zagnal zavod za gojence s Češke in Moravske. Rodovitno poklicno področje je predstojnike spodbudilo, da so ustanovili novo salezijansko inšpektorijo Češkoslovaška. Ignacij Stuchlý je postal njen prvi inšpektor. To je bilo leta 1935. V nekaj letih je inšpektorija vzcvetela: v samo štirih letih se je število mladih sobratov povzpelo na 400!

Z nacizmom in drugo svetovno vojno so prišla strašna leta: hiše so zaprli, salezijance odvedli na prisilno delo. »Dedek«, kakor so klicali Ignacija, je postal varna opora sobratom, ki jih je opogumljal v veri in upanju. Na vse načine je pomagal najbolj revnim.

Ob nastopu komunizma so salezijanske ustanove zaplenili, salezijance rekrutirali ali jih razgnali. Ignacij Stuchlý je kar naenkrat videl uničenje vsega dela, ki mu je posvetil življenje. Stalno ga je nadziral režim, da ni imel stikov s sobraty. Živo spoštovanje, ki so mu ga naklanjali predstojniki in njegova velika sposobnost ljubiti in biti ljubljen, sta odcvetela v sluhu svetosti. Mirno je ugasnil zvečer, 17. januarja 1953.

Rajni naročniki, člani mašne zveze in molivci za duhovne poklice

Janez Ambrožič SDB, Trstenik
Angelca, Ivan Belinc, Pilštanj
Pavla Bartol, Loški Potok
Jožefa Bevc, Lesično
Zalika Gaberšek, Kačji Dol
s. Julka Jeklar HMP, Bled
Štefan Komar, oče s. HMP, Gorje
Jožefo Kotnik, Podsreda
Alojzija Kren, Medana
Evgen Lisjak, Zalošče
Malči Marinčič, Ljubljana
Janez Novak, Dragomer
Frančiška Robek, Blanca
Strašek Lojzka, Kristan Vrh
Katarina Vohar, Dokležovje
Rude Trempus, Vinica

	SESTAVILA MATEJA	NAVPIČNA VOTLINA	KOS POHIŠTVA	SIVA PAPIGA Z RDEČIM REPOM	ANDREJ NOVAK	DON BOSKO	VSOTA DENARJA, KI GA KDO PREJEMA	KLIC NA POMOČ	PRIPADNIK NEKDANJH INDIJANCEV
	OZNAČVALNA PLOVKA NA VODI					GRŠKA ČRKA			
	TRAVNIŠKA ZDRAVLJNA RASTLINA					ANGL MOŠKO IME KAVBOJSKA VRV Z ZANKO			
	SODNIK V GR. PODZEMLJU				SUJAJ				
	REKA V SIBIRJI				VIOLONČELO				
								NASPROTNO OD MORALE	PRAVO-SLAVNA SVETA PODOBA
DON BOSKO	VRSTA RASTLINE, ZMAJEVEC	PLAHA GOZD-NA ŽIVAL, KTOR LETA		JUDOVSKA LOČINA MAJHNA ULICA					
KIPARSKO ORODJE				ULOMLJENI ŠTEVILI OTOK ČAROV-NICE KIRKE					
NEODLOČEN IZID				VZDEVEK ALE-ŠA KERSNIKA ADAMOVA ŽENA		TOVARNA POSODE V CELJU DRAMA IVA BREŠANA			
URADNIKI NA VELEPO-SLANIŠTVIH					PRISTAN. V IZRAELU, AKKO MESTO V JEMENU				
RUSKI VLADARSKI NASLOV			PREBIVALEC VAČ ŽALOST, BOLEČINA			EGIPČANSKI BOG SONCA KEMIČNI ELEMENT (J)			
IZRAELSKI PREROK				DOMISLICA, MISEL ANTON VOVK					ANJA TOMAŽIN
ŽENSKO IME, JERNEJA				ZIMZELENO DREVO, DIVJA ČEŠNJA					
KISLINA				SOL ALI ESTER VANADIJEVE KISLINE					

GESLO križanke DB 1/2020

pošljite do 1. aprila 2020
na uredništvo revije Don Bosko.

- nagrada:** ročno izdelan lončeni piškotnik Centra DUO Veržej
- nagrada:** avtobiografija Toma Uzhunnalila *Preživel po čudežu*
- nagrada:** knjiga *Božji smehljaji - Sveto pismo v 145 karikaturah*
- nagrada:** knjiga *O don Bosku pripovedujejo*
- nagrada:** knjiga *Teorija spola*
- nagrada:** strip o salezijanskem bratu Artemiju Zattiju

REŠITEV

križanke DB 4/2019

Dal bi tudi svojo kri

NAGRAJENCI

- nagrada** Adolf FRANETIČ, Prevalje
- nagrada** Ilona RŠUMOVICH, Bled
- nagrada** Vito ANŽIČ, Radomlje
- nagrada** Franc FRIŠKIČ, M. Sobota
- nagrada** Nina VALENČIČ, II. Bistrica
- nagrada** Albin TOPLAK, V. Dobrepolje

NORDKAPPA

1. DEL

KRISTINA ANŽELJ
MLADINSKA DELAVKA, SMC RAKOVNIK

CIMETOVİ ZVITKI,
TRADICIONALNA
ŠVEDSKA SLAŠČICA

Spomladi 2018 je v Salezijanski mladinski center na Rakovniku priromal mail. Pisal je Tommi s Finske. Študira mladinsko delo in v okviru študija je moral opraviti prakso. V google je vtipkal mladinski center in šport. Prvi zadetek je bil naš mladinski center. Zdelo se nam je izvirno in tako je po začetnih dogovarjanjih prišel jeseni na prakso. Takoj se je dobro vklopil v delo in med animatorje, zato smo se ob slovesu pogovarjali, da bi bilo res super, če bi pripravili izlet animatorjev na Finsko in ga obiskali. Ker živi daleč na severu, smo si v šali rekli, da bi lahko šli kar do Nordkappa. Mislim, da takrat nihče ni zares verjel, da bomo kdaj odšli na ta izlet, vseeno pa je ideja ostala nekje v kotičku možganov.

ANIMATORJI SMC RAKOVNIK Z GOSTITELJI V GÖTEBORGU

Spomladi 2019 smo se začeli bolj resno pogovarjati o izletu animatorjev in na plano je prišla ideja o Nordkappu. Čeprav se nam je še zmeraj zdela precej neuresničljiva, smo začeli z načrtovanjem poti. Po pregledovanju in načrtovanju različnih možnosti poti smo se na koncu odločili za krajšo verzijo: 9 dni s kombijem za pot od Ljubljane do Nordkappa in nazaj. Bolj ko se je bližal čas odhoda, bolj nestrpnost smo pakirali. V kombi smo zbasali 20 l mleka, 10 kg makaronov, konzerve golaža in tune, ostali prostor pa so zapolnile naše potovalke.

Naša pot se je začela 17. avgusta ob 3.00 zjutraj z mašo v salezijanski kapeli Majcnove hiše. Pri njej so bili budni samo salezijanca Jure in Marko ter Klavdija, Anej, Eva, Nika, Vid in Kristina pa smo bili v spalnem stanju in čakali, da zasedemo kombi ter zaspimo nazaj. Prvi dan je minil v znamenju vožnje. Prevozili smo 1.700 km. Po 21 urah vožnje smo prispeli v Goteborg, drugo največje mesto Švedske, kjer smo izkoristili poznanstva ter prenočili pri Suzani in Merlinu, ki sta nas zelo prijazno in gostoljubno pričakala. Tam nas je čakal še zadnji član naše ekipe, Žiga, istočasno pa sta bila na obisku še salezijanec Matild in njegov oče, tako da se nas je nabralo res veliko.

Pravijo, da gre ponižnih ovc veliko v 'štalo' in tako smo se tudi mi imeli prav lepo. Drugi dan smo izkoristili za 'počitek'. Začeli smo ga s sveto mašo, nato smo si ogledali Goteborg. Predvsem so nas navdušili *kanelbulle*, cimetovi zvitki, ki jih Švedji jedo ob kavi. Zvečer so najbolj pogumni fantje preizkusili švedsko navado tuširanja: kljub dežju so se vrgli v bližnje jezero in v njem zdržali 10 minut.

Tretji dan poti smo prevozili Švedsko ter vstopili na Norveško. Ponovno smo vstali ob nečloveški uri in po dveh urah vožnje prispeli do samostana svete Brigite Švedske v Vadsteni. Ker smo prišli zgodaj, je bilo še vse zaprto, zato smo imeli sveto

Geslo izleta animatorjev, za katerega (skoraj) nihče od udeležencev ni vedel:

POJDITE TOREJ IN NAREDITE VSE NARODE ZA MOJE UČENCE.

Mt 28,19

mašo na prostem. Samostan v Vadsteni je na robu velikega jezera Vattern. Čeprav je bilo sončno, je bilo tudi precej mrzlo, zato je bila to »hitra« maša. Navigacija nas je vodila po lepih švedskih cestah vse do večera. Ko se je začelo temniti, nas je google

JUTRANJA MAŠA PRI BRIGITI ŠVEDSKI V VADSTENI

odpeljal na makadamsko cesto, na kateri je bilo več lukenj kot v švicarskem siru. Da bi čimprej prispeli v kamp, je Jure, voznik poleg Aneja in Marka, krepko pritisnil na plin. To pa ni bilo všeč gumam, še posebej zadnji desni, ki je protestno izpustila zrak. Še dobro, da smo imeli pod vsemi makaroni in mlekom rezervno gumo, ki so jo fantje strokovno zamenjali. Nehoteni postanek je bil dober vsaj za to, da smo v daljavi zagledali prvega severnega jelenca. Pot smo bolj previdno nadaljevali po ravninski Švedski, ki ji je sledila vijugasta in hribovita Norveška. Pozno ponoči smo prišli do globoko v fjordu skritega kampa Øyra, kjer smo kratko prespali, zjutraj pa lovili trajekt za otočje Lofoti.

Kaj se je dogajalo v deželi Vikingov, pa prihodnjič.

Z don Boskom tudi v letu 2020

Za toplino hladnih dni

Enrique Jiménez KAKO ZABIJATI GOLE HUDIČU?

Pogum! Z Jezusom bomo dosegli zmago nad skušnjavami in bomo zabijali gole vseh vrst. V tej tekmi sta samo dve ekipi: Nebeška selekcija in Uporniška banda. In tu igramo vsi, ni rezerve in ne klopi.

Diego Goso 7x2=LJUBEZEN

Pred vami je 14 del usmiljenja. Vsako izmed njih je predstavljeno z bogatim naborom anekdot, sporočil papeža Frančiška, zgodb iz vsakdanjega življenja v župniji.

Nicola Bux SEZUJ SI ČEVLJE Z NOG

Sociologija namesto teologije, svet, ki zastira nebesa, vodoravno brez navpičnega, posvetnost, ki izganja sakralnost. Čisto resno o zakramentih!

salve²⁵